

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 08/08**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 28. јануара 2009. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам, седите.

Констатује се да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,**
- **Окривљени Медић Александар и бранилац Жељко Фајфрић.**
- **Ту је, ја сам обавештена и сведок Пера Петрашевић, доведен из установе у којој издржава казну у КПЗ Сремска Митровица па ћемо га позвати.**

Ако хоћете одмах. Да држимо данас претрес. Може.

Хоћемо прво да позовемо сведока па затим да читамо ове доказе.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се претрес ОДРЖИ.

И да се у доказном поступку саслуша у својству сведока Пера Петрашевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Сведок Пера Петрашевић, изволите. станите овде на место за сведоке. Укључите молим вас микрофон. Добар дан.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвали смо вас као сведока обзиром да смо сада у ситуацији да судимо у поступку Медић Александру, обзиром да је Врховни суд одлучујући о жалбама укинуо пресуду у овом делу, па смо вас позвали као сведока. Реците ми сада, да ли су ваши подаци исти као у списима предмета када сте давали податке овде овом суду.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Сто посто исти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Пред судом је сведок ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ са подацима као у списима предмета.

Упозорен, опоменут, несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у сродству или нисте са?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Нисам вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или нисте са Медић Александром?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У завади?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као сведок дужни сте да говорите истину, морате да нам кажете све, ништа не смете да прећутите, лажно сведочење је кривично дело, можете да ускратите одговор на питања која би вас или вама блиска лица изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Ми ћемо сада, данас, да разговарамо о јулу месецу '95.године и то везано за Медић Александра, да ли се сећате где је он био, шта је радио и тако даље?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Мислите конкретно догађај тај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај догађај и да ли се сећате да ли је био ту Медић Александар, шта је радио и тако даље?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Значи почињем одмах од чина егзекуције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почињемо од тог догађаја, мада бих вас ја питала, јесте и ви били обезбеђење Слободану Медићу?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био у обезбеђењу?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: У обезбеђењу, сталном обезбеђењу био је Момић Милорад, био је Медић Александар и био сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Давидовић?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Давидовић је прикључивао се само кад би ишли на терене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се прикључивао?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па он је као додаван обезбеђењу кад идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се дода обезбеђењу?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Бранислав Медић?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Бранислав Медић је ауто механичар био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ко је њему био непосредно надређен, јер он био искључиво одговоран Слободану Медићу или?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Тако је, искључиво Слободану Медићу, он је био механичар, ишао је на терене као механичар, није био у обезбеђењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел био неко у посебном неком односу са Слободаном Медићем?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Медић Бранислав, на кога питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин, да?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Медић Бранислав, Медић Слободан је оженио сестру Медић Бранислава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Александар Медић?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Колико знам кумови су, Слободан и Александар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он нам је то рекао да су један другог венчавали, крштавали децу.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А по ком сте критеријуму ви били обезбеђење?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па вероватно по својим способностима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Слободан Давидовић?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Он је као неко спадало био ту ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како спадало?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па неспособан човек једноставно, задужен за смех. Он је био задужен у центру задужен за кухињу за оне раднице које су биле у кухињи. И кад смо ишли на терен ни мени није јасно што је он био са нама, али углавном био је задужен за добро расположење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам онако размишљала, да ли је Слободан Медић био у сваком случају у неком посебном односу, имао посебно поверење у те људе који су ту у обезбеђењу?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па сви они су или школски другови или су из села или из околних села, једино сам ја ту дошао са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Момића ми нисте рекли?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Момић је из села Берак, које је исто у близини Винковачких Бановаца, односно Ђелетоваца, тако да и Момић је са њима се дружио док су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од раније?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Од раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре јединице?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је био командант и кажете ми, јесу ли они били одани њему, односно ви, јел он био заправо са још неким тако присан или је био најприснији са обезбеђењем или какав је то однос био?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па да кажем ми обезбеђење смо му били најоданији, а имао је он солидан однос и са командирима, односно, да командирима водова, већ са наредницима мало мање, бар колико сам ја могао да приметим, али углавном ти командири водова су исто били његови стари знанци да тако кажем. Рецимо командир првог вода, мислим да је првог вода, био је његов рођени брат, Медић Драган, командир другог вода је био мислим да је Ракић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ако кажете да сте ви били најоданији, да ли је он вама највише и веровао?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па с обзиром да нам је поставио овакав задатак мислим да јесте. Не би нас држао ту да није веровао највише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А уопште јесте ли имали неке посебне задатке ви као обезбеђење, не ви лично него обезбеђење као?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Наш задатак је био да се њему ништа не деси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је долазило до тога да нешто посебно треба да се изврши?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, ништа слично овом догађају се није десило, значи тад први и задњи пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а иначе неки посебни задаци који су захтевали неку посебну тајност или?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, не, једино значи ишли смо кад би он ишао било где на састанке или рецимо та наша релација што је био Шид-Вуковар-Ердут-Бачка Паланка-Мирковци, увек би ишли са њим, ја конкретно би ишао до врата где би он ишао, остали би остајали поред возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што ви, јесте ли ви били неки?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па можда сам био најспособнији од њих, можда, опет кажем, то нека процени свако од њих самих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите најспособнији?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ја сам завршио, имао сам обуку за обезбеђење лица и објеката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: У Боровом насељу, била је јединица за обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вас је обучавао?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Обучавао је Лакетић Мирослав. Он је био дал виши инспектор МУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, то вас питам, јел вас обучавала полиција званична, незванична?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Полиција, полиција. Па званична Републике Српске Крајине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а јесте ли ви одређени за неког команданта односно командира у том обезбеђењу или сте овако између себе се некако, или вас је он некако одредио, командант?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Мислите да ли сам ја био командир обезбеђења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били у том обезбеђењу неком?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, не, нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вишем рангу него остали?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, не. Нико није ту био да је стриктно одређен да је изнад некога другог. Ја сам ту највише имао дистанцу, они се знају од пре, ја сам рецимо доста дуго му се обраћао са «ви» команданту кад смо сами а они су му се обраћали са «ти», тек после сам се ја опустио па сам се обраћао са «ти» кад смо сами, чим је неко у присуству наравно са «ви».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже нам овде окривљени Медић Александар да сте у неку руку ви били шеф обезбеђења, по његовом мишљењу да је он то тако сматрао, шеф, баш тај израз користи, јел сте били, каже, најспособнији. Па вас питам на који, шта он то мисли, да ли је то сте и ви тако доживљавали, ко је то још тако доживљавао?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па не бих рекао да сам ја то тако доживљавао, нико није био као шеф.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или сте одређени?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: А да ли се можда, оно, кад се не зна шта да се уради па се онда можда гледа шта ћу ја први да урадим, у том смислу можда да. Пошто су знали да сам ја ипак неке обуке завршио да сам прошао разне јединице за разлику од њих, па су ми можда више веровали да су моји поступци правилни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А осим тога, оно што сам хтела да вас питам за тај однос с командантом, причао нам је овде Медић Александар да је он, били су кумови, па не знам боравили су заједно, чак у истом објекту, и тако даље. Да га је командант увек некако штитио?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ми рецимо тамо на Трнову у тој викендици смо ми боравили са њим, са командантом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истом објекту са командантом сте спавали?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: У истом објекту, биле су на спрату две просторије у тој просторији где је, два или три кревета су била, мислим да су на креветима спавали Медић Слободан и Александар, мислим да је чак и Бода Давидовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: А ми остали смо на поду спавали није било кревета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то иначе било тако или, пре и после овога?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па нема кревета, ми имамо своје вреће за спавање, шта нам више треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислим за Медић Александра јер су се за њега обезбеђивали неки посебни услови, јел командант њега држао у неком посебном односу?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не. Мислим да је разлог што је он био тамо зато што је имао проблема с бубрезима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел водио рачуна команант о томе, то вас питам?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па јесте, зашто не, мислим могли смо се ми њему обратити, пожалити да имамо ово, имамо. Ако је могао да изађе у сусрет изашао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажите ми сада шта је било овога дана, овај снимак што смо, ми смо ту имали прилике да га видимо, да нам прича и човек који је то снимао?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Добро, значи крећемо од тог дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Значи, мене је то јутро пробудио командант, доле са степеница викао је да сиђем доле, сишао сам, рекао је има задатак за нас, то се по мени подразумевало за нас обезбеђење. Ја сам сишао, он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли сви други били већ се пробудили или сте ви први устали?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Неко од нас је већ био доле, пошто практиковали смо да од обезбеђења нико не спава, увек буде један будан, целу ноћ да је један будан, сад не знам ко је био тад будан, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Медић Александар?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам, не знам, не могу то да се сетим, углавном сишао сам доле, да ли је неко од њих већ био доле или је накнадно сишао то сад стварно не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете неко од њих, на кога мислите?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Мислим на Момић Милорада, на Медић Александра, на Слободана Давидовића-Боду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада, све то време Слободан Давидовић био са вама, тад је већ био одређен на целом, пре тог дана или баш тог дана да буде у обезбеђење?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Комплетно кад смо кретали на терен он је био одређен да буде са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На овај терен овде где се то десило у Трнову?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не можете да се сетите ко је спавао, ко је сишао доле?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не могу, мислим, мислим да је будан био Бода Давидовић, да је сво време био будан, а да смо пробуђени Момић, Александар Медић и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да вас је пробудио ко?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Мене конкретно командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, или је неко рекао да ме зове командант доле, сад не могу баш детаљно да се сетим, углавном кад сам погледао на те степенице, дрвене степенице доле, био је командант и рекао је «ајде имам задатак за вас», сишао сам доле, он је у међувремену пошто на терену не спавамо, да се раскомотимо скроз, рецимо ја изујем чизме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сам и хтела да питам, значи не облачите пиџаме?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, ја изујем чизме, рецимо и скинем борбени прслук, у врећи за спавање, и тад значи кад је рекао да сиђем, ја сам буквално за не знам колико, десетак секунди био доле, значи само чизме без пертлања, обучем прслук и силазим доле, не знам шта је, и тад се он налазио поред тог камиона, рекао ми је да треба да идемо да побијемо те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су људи?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: У камиону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли их видели?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Видели су се, да, лежали су на стомаку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је још ту поред камиона или у камиону и остало?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Е сад, кад сам ја добио ту наредбу од њега, још је неко био, сад да ли је ту у близини био Медић Александар, да ли је био Момић, да ли је био Давидовић, не могу прецизно да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Стојковић?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Стојковић је био са друге стране, Стојковић је како бих ја то објснио више дошао из знатижеље да види шта се дешава, и мислим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сам дошао ту, нико га није звао?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па он је био ту, иза нашег објекта, била је његова викендица где је он спавао, колико се сећам. Једноставно било је ту више људи не само Стојковић. Достав војске је било, десетак можда, петнаест, двадесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, сећате се ко је био или не од те друге војске?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: И тад је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се сећате ко је био од те друге војске, ти који су ту из знатижеље?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, не бих хтео да нагађам. Углавном наша војска, ако је то битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша јединица?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Наша јединица, да. И тад је, мислим да је командант добио идеју за снимање кад је видио Стојковића, бар ја сад кад враћам филм и сво ово време добијам утисак да је, јер ја сам чуо да је он рекао њему иди по камеру, да му је рекао идеш ово да снимаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је Бранислав Медић?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам прецизно где је, моја претпоставка да је он возио тај камион, јер ја сам ушао у кош камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А њега нисте видели?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Видео сам га, вероватно сам га видео и тада нисам нешто превише регистровао и видео сам тамо кад су дошли на место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел био неко већ у камиону поред тих људи или су они били сами?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Они су били сами и колико се сећам ја сам први ушао у кош камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Александар?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ево ја то и после оног стварно не могу да вратим филм ко је био још у кошу камиона, ја сам био убеђен да смо били само сниматељ Стојковић и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сниматељ Стојковић каже да се он возио напред?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ја то кад спомињем, зато што и овде сам видео да сам, да је снимљено кад ја улазим унутра, како он може то да снима ако је седео напред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, после да се возио?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Могуће, могуће, стварно не могу, не могу сад прецизно да кажем јер нас је тамо отишло нас четворо, Медић пети, Стојковић шести, нису могли сви напред да стану, значи неко је сигурно био иза, не могу ја сад прецизно да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је Давидовић био ту негде?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Био је са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја мислим то кад сте сишли, кад вас је позвао да сиђете, кад каже иди поби људе, где је био Давидовић?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да ли је био у непосредној близини, да ли је то чуо, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да ли је он можда био унутра, да ли је стајао поред?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја мислим да је он био као што сам рекао да је ту ноћ он био будан, да је он сво време био, мислим, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато вас и питам, да ли је он можда ту био?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па био је сигурно ту, сад да ли је био уз возило, да ли је он чуо ту наредбу то ја не знам. Да ли је Медић Александар чуо не знам, да ли је Момић чуо не знам, неко је сигурно био, још један је био у близини, мислим да су, да је неко чуо још ту наредбу, али ко, не могу прецизно да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чекали некога, када сте ушли у камион, јесте ли чекали некога да дође, да уђе и да вам се прикључи?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Тад значи код тих викендица, кад улазимо у камион пре него што кренемо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Медић Александар да је он спавао, па је ушао неки војник и каже ајде зове те командант да идеш на задатак, и он уђе тако у камион а били сте већ сви унутра?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не разумем, како сви?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па већ су ту и цивили били сте ту ви унутра, остали чланови обезбеђења и он последњи тако уђе?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Цивили леже у возилу. Ја улазим у возило, кад је ко ушао после мене, да ли је то за минут, за пет или за десет, ја то стварно не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте одмах кренули, него сте били ту десет минута и више или мање?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не могу, не могу то прецизно да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не сећате се или се сећате где је био Медић Александар?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, не могу прецизно да кажем, да тврдим, јер ја при добијању тог наређења сам доживио једну врсту шока, тако шта никад нисам доживио и надао сам се да нећу ни да доживим нешто тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте у том шоку рекли, јесте ли рекли зашто да их убијамо, ко су ти људи, ја нећу?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја сам се, нисам рекао везано за егзекуцију, поставио сам му питање да ли тада да ли после не знам сада, чему то снимање, изненадио ме зашто жели да снима нешто тако. Да ли је то повредило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то што ћете да побијете људе, јесте ли били у шоку због снимања или због тога што треба да убијете људе?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па прво ми је наредио да се побију људи, ја сам тад већ био у шоку, значи прво због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам јесте ли питали зашто, јесте ли питали који су то људи?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, питао сам ко су ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте за то нешто рекли, чему то?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Питао сам ко су људи, он је рекао да су то заробљени муслимански војници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко то још чује да су то заробљени муслимански војници?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ја претпостављам да чује тај ко је у близини камиона, ја не могу да вам кажем ко је. Да ли је то Стојковић, да ли је то Момић, да ли је то Медић, ја сад не могу да кажем, јесте сто посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојковић каже да је он морао да пита Бранислава Медића, тада у камиону ко су ти људи и шта ће с њима да буде, па да је од њега чуо, када је онда Бранислав Медић могао да чује, јел он био ту можда?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нас интересује овде Александар Медић, зато вас питам да ли је он био ту поред вас, у непосредној близини, да ли се сећате или не?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не могу сто посто да кажем да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је он ушао тек онако у камион а да нема појма како он каже, шта је то, и само улази и да иде на неки задатак?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па то ја не знам, то морате

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел причате ви нешто онда у камиону, ту у том кошу што кажете?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разговарали?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да ли је било приче или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго сте се возили?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па и то, дал десет, петнаест минута, пола сата, не знам. Давно је било и да прецизно сад кажем не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не сећате се да ли је било приче или не. Јел причају ти људи нешто, јел кукају, јел кажу пустите нас, или боли ме нешто или се жале?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Колико знам не причају ни они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли у свесном стању?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: У свесном стању, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли онако, како изгледају, јесу ли имали повреде неке, како вам делују?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па то се тек видело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли везани, како су везани, ко их је везао?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па везани су рукама на леђима, а њихово стање се видело тек кад су изашли из возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И какво им је стање?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Јадно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам како да дефинишем реч јадно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Најбоље тако што ћете да нам опишете те људе?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да опишем људе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да опишете шта је то јадно, знате?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Шта је то јадно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имају повреде, јел имају крв, јел имају ране?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па нису били складно обучени, нису били насмејани, нису били расположени. Мислим да је један, да је имао разбијен нос, видело се да је то стара повреда, шта значи стара, да ли један дан, или два дана то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имао неко трагове удараца по телу, глави, овим непокривеним деловима?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Само тај колико се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел они нешто причају?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Они?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, са вама?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја сам касније разговарао са једним од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не ту у камиону, него?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не у камиону, кад су изашли из камиона, кад је камион кренуо по батерију резервну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је онда било када сте дошли, како је дошло до те батерије?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па мислим да је Стојковић рекао да је батерија цркла, и да је рекао Медићу да иде по батерију, и онда су они изашли из возила, легли су доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Медић Браниславу, јел?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Браниславу да. Ми смо њега звали Зекан тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро пошто има Медић Бранислав, Александар, Слободан, Драган па зато вас питам да кажете име?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Зекан је Медић Бранислав, ми смо га тамо звали Зекан, он је окренуо возило, отишао је по батерију и тада док су они лежали, ја сам пришао, мислим првом са десне стране, ја сам с њим разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко им је рекао да изађу из камиона?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам ко је први рекао, неко од нас је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви рекли?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Могуће, али мислим да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко им је рекао да легну на стомак?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам ни то, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви рекли или неко други?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Мислим да нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко други им је значи рекао да изађу, да легну и поставе се на стомак, јел тако, лицем на земљу?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Неко од нас је то рекао, а сад прецизно да кажем не бих хтео да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је одредио место где ћете да станете?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вам рекао то командант где?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па мени није рекао, ја нисам ни знао где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је рекао идите, побите ове људе?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То ми је рекао, али није рекао где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вам рекао како да их побијете, како да се?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да се ради с телима после?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само идите побијте?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је одлучио где да то радите?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја сам претпостављао да онај ко вози да зна где треба да иде, и да исто, да је упознат шта треба даље да се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли знали ко ће да вози?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Нисам знао ко ће, знао сам да ја нећу, е сад ко ће да вози, на крају видео сам да је возио Медић Бранислав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било оно и претпоставка или сте били сигурни да ће то да ради Медић Бранислав управо због тога што командант неког другог не би упутио на?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не нисам био сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био још неко други кога би упутио на такав задатак?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па не знам, не знам како је он имао размишљање о другима, да ли би неком другом то дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би неком другом то поверио?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте звали тад, то вас нисам питала, Медић Александра који је његов надимак?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Имао је више, Жара, Лепи, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како га је звао командант?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Мислим да га је звао Жара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Аца?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: И Аца, Аца и Жара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и онда кад су се они поставили ту и леже, јесте ли ви одредили како ту да се стоји поред њих?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, то је самоиницијативно, ко је како стајао. Ја сам самоиницијативно се спустио до тог, интересовало ме ко су, одакле су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта он каже?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Он је рекао да су са, ако се не варам да су са Сребренице, и мислим да сам питао бар пошто видим да су били млађи чему оружје, чему то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које оружје, јел они имају оружје?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Нису тад имали, али шта им је требало да узимају оружје да се боре, да се, нешто у том контексту, значи не могу да цитирам сам себе, углавном неко је рекао од њих да пошто није само тај први говорио, говорили су и други, да су само двојица имали оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ви онда кажете?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја сам питао која двојица, нису хтели да кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад кажете оно, ми смо овде били у прилици да видимо онај снимак и да чујемо, јел то ви кажете двојицу ћемо убити, јел то тад?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, да, то је тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као коментар на то?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Е тад ја устајем и кажем, ништа, онда ћемо четворицу пустити, а двојицу ћемо убити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели ви онако, јесте ли могли да процените које су животне доби?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Тај што сам га питао је рекао да је '59.годиште, а да је најмлађи ваљда '79.годиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он вам је то рекао да је најмлађи '79.годиште?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је онда неких 16 година. Јел то било видно да има ту и тих младих?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Јел било видно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 16 година, јел то било видно, онако очигледно да су ти млади?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па видело се да су млади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел прича још неко тад нешто са тим људима?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да је стриктно да се спустио као ја доле до њих то не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел причају на неки други начин без спуштања?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па сви су добацивали нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па разне ствари, не могу да се сетим шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже нам Медић Александар да се он шалио с њима?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па не само он, шалили се и остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин сте се шалили?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па не могу сад те детаље да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде нам каже да је ту било, и сведок и Медић Александар, да је ту они кажу била у питању нека љубавна шала, јел се сећате те љубавне шале везано за секс?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па потсетите ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па имамо неколико варијанти каже «да ли си ти прцао, или због тебе нисам», јел се сећате тога?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ћемо да пустимо снимак, да видимо да ли се чује.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То се ја и сећам са тог снимка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са снимка а тамо нисте чули?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па видите ја сам био у шоку, у шоку и све што би сад говорио то сам рекао и тад на суду, ја не могу да то, да будем сто посто сигуран да је то оно што сам ја видео, или је то неко моје, не знам ни ја шта, и баш због тога што сам у том шоку, не бих хтео да причам неке ствари што нисам сто посто сигуран. А погледали смо снимак, и то што се види на снимку, чак извучени су ти шта је ко причао и по томе се потврђује ваша тврдња да је он то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то моја тврдња, ја вам преносим шта је овде рекао окривљени Медић Александар и сведок Слободан Стојковић. Ја још увек ништа не тврдим.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па добро, не знам како то да кажем, али рецимо против нас је кориштена та касета али ми нисмо имали прилику да њу прегледамо и да се бранимо тако, значи нама је само она пуштена и шта се види ту, показано је на пар детаља да је та касета, да није оригинал, нико није обратио пажњу на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то би било везано за вашу одбрану коју сте износили у првостепеном и другостепеном поступку и поступку када се он водио против вас, а ја вас само сад питам за ово кад нам то каже Медић Александар, каже сведок Слободан Стојковић, ми смо овде гледали ту касету и тако неке речи смо чули, само питам да ли се сећате, јесте ли ви то чули?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: На тој касети да, али тамо на лицу места ја не могу да сад кажем чуо сам то, сећам се ово, сећам се оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само на касети?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Сећам се неких својих ствари, то сам споменуо, а за друге ствари ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се сећате шта је радио Медић Александар?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Сад конкретно на који део мислите, шта је радио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ту док стоји?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ту док стојимо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте изашли из камиона, јел изашао он пре или после тих лица?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па прво смо ми изашли из камиона, ко је којим редоследом изашао, претпостављам да сам ја задњи изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово обезбеђење јел тако?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што ви последњи?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па кад сам био у дубини коша, некако логички, некако ми је логички то да ја задњи да не идем преко њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, ви нам причајте како је било?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ја, ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било логично или не, не знам. А ко је први?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не знате ко је наредио да се они тако поставе?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта радио онда Медић Александар, јел се сећате док ви на пример чучите и разговарате?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се сећате уопште како је он изгледао?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Како је он изгледао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, мислим не како је изгледао, него јел имао тад нешто карактеристично, јел имао неку капу, јесте ли ви имали капу, јесу ли исте биле те капе?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Колико се сећам црвену беретку да је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја сам имао црни качкет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ето то на пример да ли се сећате?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Себе се сећам наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел стајао он ту поред вас Медић Александар или?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па мислим да није стриктно свако држао неко место, мислим да се чак и шетало и да, можда се мењало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли ти цивили били у ситуацији онако расположени да се шале или учествују у тим разговорима?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Цивили јесу ли били расположени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим кад кажете шале се, добацују, ово, оно, мислим, јесу ли и они били у том расположењу да би се шалили?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам стварно, не знам да ли су били располежени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли одговарали они?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па било је неке комуникације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже они су били опуштени, исто су одговарали на те шале?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам стварно у ком смеру покушавате да идете, стварно не знам, врло радо желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не идем ни у једном смеру, питам вас, питам вас.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: А шта ме питате, да ли су они били расположени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам да ли су они исто било расположени, опустили се и одговарали на те шале?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да буду опуштени у том положају, па ја то не могу да прихватим себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесу ли одговарали на те шале, учествовали у том добацивању?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Било је сигурно неке комуникације, то сам сигуран, претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви њих ту чували, поставили су неки положај око њих?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па самоиницијативно свако је стао где је мислио да је најбоље да стане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта ради сад камерман за то време?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па вероватно нешто снима, нешто не, није он све снимао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како вероватно, па мислим знате, јел се ви сећате или не, човек који снима вероватно је да снима?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Снимак, колико се сећам снимак траје око 20 минута, а то све тамо је трајало дуже, значи где је оно остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам вас јел се вратио већ тад Медић Бранислав са овом батеријом или не?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, тада још не, онда би се на снимку видело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али снимљен је тај ваш «двојицу ћемо», то је снимљено?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, то је снимљено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи вратио се?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, није се вратио, батерија је била при крају, није кроз била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вас питам. И?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Шта даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се ту још нешто дешава? Не знам је било даље, то нам ви причајте ви сте сведок?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па покушавам све да се сетим, значи уз најбољу вољу, не знам да ли желите да пређемо даље или да се држимо на то док они леже, па само .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ако има ту још нешто док они леже а ви се сећате онда нам то кажите, ако нема онда опишите нам догађај?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Следеће је долазак Вукова са линије извиђача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви знали да ће он доћи?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Конкретно нисам знао, како да се изразим, ми смо ту нешто чекали, шта смо чекали стварно не знам, стварно ми није јасно шта смо чекали, мислим да је неко и поставио питање где је Вук, где је линија, мислим да се то чује на снимку. Значи сад по том неком сећању са суђења покушавам да говорим, Вук је сишао, ја сам му пришао, значи имали смо наш разговор и после тога, а ваљда сам схватио да нема више шта да чекамо, ако је мени то било неко чекање да можда треба неко да сиђе или да

не сиђе, или да нас неко упути, пошто сви остали нико ништа не предузима, а ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко да вас упути?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Пример само говорим, пример ако је требао неко да дође, ми смо чекали ту батерију да се врати да би ишли даље, али сад како враћам филм, чим смо дошли тамо ми смо чекали нешто. Значи нису истог момента изашли заробљеници напоље, значи нешто смо чекали, то нам није јасно шта смо чекали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не знате ко је то одредио, да ли се сећате?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па вероватно то је могао једино командант да одреди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али коме је то рекао да стојите ту и да чекате?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То не знам, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Пошто сам ја добио то наређење а схватио сам у разговору са Вуковим да он нема везе са тим догађајем, пошто сам, он је био изненађен што види нас овде, обезбеђење а команданта нема, поставио је питање ако се не варам дал за следовање или за пакет, како је рекао, дал шифру, да ли је стигло нешто за њега, пошто је он добио везом како сам схватио наређење да сиђе доле да покупи пакет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имао он ту моторолу?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да ли је имао тада, ту, моторолу не знам, али на линији сигурно има моторолу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ту, тад.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вас питам јел имао моторолу па да провери?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па вероватно да је имао да би проверио, али то је сад нагађање, и тад пошто је, ја сам рекао да не знам ни за какав пакет а камион није ту да би он сад могао да погледа, мислим да је прокоментарисао нешто да као без везе сам силазио а очекује напад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ским је дошао Вуков, колико људи је дошло с њим?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Неколико људи, извиђача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Види се на снимку па ћете после се можда подсетити. Јел знате можда колико или морате да погледате снимак да би се подсетили, двојица, тројица, петорица?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па троје, четворо тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тројица, четворица?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се сви враћају или сви остају?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Колико се ја сећам само се Вуков вратио назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате ко је остао?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ти извиђачи који су дошли са њим су остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, него како се они зову?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ми смо њих ту препознали по надимцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иамо оне надимке из поступка овог истог када се води против неких других лица, Ђоле Шиптар.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Јесте, да, Ђоле Шиптар, ко је, Миша Турчин ваљда, јел он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ви треба да нам кажете ко још.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па требао бих, али прошло је 14 година од тада, значи покушавам да се сетим, да не лупам глупости, да не причам нешто што није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овај, још двојица?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам стварно, подсетите ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да вас подсетим кад сте ви тамо били а не ја?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја се трудим да све то заборавим госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али сада приликом сведочења оно чега се сећате при том све чега се сетите не смете ништа да прећутите знате, како смо рекли на почетку. И сад та четворица када остану ту од кога можете да се сетите по надимку Ђоле Шиптар и Миша Турчин, а ове друге двојице?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. И шта они раде ту кад су остали?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ту су једноставно помешали су се нама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел они питају некога шта ће да се ради?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел њима неко нешто каже?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Мене не пита нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел разговарају они с неким уопште или само стоје онако?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Тада када се Вуков окренуо и када је отишао назад на линију, ја сам отишао да пронађем место где би извршили ту егзекуцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами сте отишли?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Сам, зато што мислим да је Вуков прокоментарисао да је за 200 или 300 метара да је линија и да је ризично да се иде према линији, и онда сам, на том месту где смо стали ту је била, био је поток и са леве и са десне стране биле су неке викендице, и ја сам отишао, обишао те викендице да видим где би могли да извршимо ту егзекуцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: После сам се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте одабрали место, на који начин?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ја мислим да је то била прва викендица на коју сам наишао, односно двориште испред те викендице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је била викендица и двориште испред викендице и по ком критеријуму сте одабрали управо њу?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па прва, ако се не варам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што је прва?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта то значи што је линија близу, 200, 300 метара, и да је ту опасно, само још то објасните?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ризично је да идемо ближе, значи, могли би да завршимо на линији. А то нам, мислим да није био циљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и кад сте се вратили, јесте ли се вратили од те викендице, јесте ли рекли некоме нешто и шта?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па сад, не сећам се да ли сам се ја вратио по њих, да ли сам их позвао или су сами дошли, али на снимку видим да сам ја заједно са њима ишао, па вероватно сам се значи вратио по њих и рекао да идемо тамо до викендице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате коме сте рекли?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Свима, ајде идемо и онда су почели да, сви да вичу да устају заробљеници и кренули смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел се сећате у ком поретку сте отишли до викендице?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ко је где ходао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, то се не сећам. Неко је био са леве, неко са десне стране од заробљеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је рекао Медић Александру да крене и где се иде и шта ће да се ради, ко му је то рекао?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам да ли тада, тада ко му је рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На пример тад?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ја нисам рекао никоме, само сам рекао да иду замном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сви су пошли?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сви су схватили где иду и шта ће да раде?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ја сам мислио да се претпоставља шта је, ја сам био убеђен да су сви чули то наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Е сад да ли су они чули то наређење то ја стварно не знам, после како кажу нису чули, што је могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте ви сматрали да су сви чули, да сви знају?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја претпостављам да да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел изгледао неко као да нема појма где ће да крене када ви кажете ајде, он пита где ћемо сад?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па видите, на том, видело се тада, то можете на снимку да видите, нико се ту не понаша природно. Сви нешто, понашају се сасвим другачије него што јесу, значи неки су причали неке ствари што иначе не причају, насилно духовити, значи прича без неке сврхе, како сад, значи то је, ја претпостављам да је то био неки дал нелагодност, дал неки страх, да једноставно покушали су то да прикрију са том причом можда. То можете да видите на снимку, можете да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После ћемо да погледамо снимак, али ја вас питам да ли је неко онда изгледао другачије, јел негодовао неко. Јел негодовао неко, јел питао неко шта ћемо да радимо?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад ви кажете ајдемо овамо, ајде крени, јел изгледао неко као да нема појма где сад идете, која је сад фаза тог извршења задатка треба да буде?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја нисам обраћао пажњу на то, нико није нешто толико негодовао да би сад рецимо да се издерао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесу ли пошли и ови што су дошли, ова четворица са Вуковим што су дошли и остали?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Значи сад се враћам на снимак, по снимку да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не на снимак, него оно што је било.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не могу сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ајде и на снимак.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не могу се ја без снимка сетит тога. Без снимка не могу да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесу ли пошли и они?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, види се на снимку да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел заробљеници иду онако како, или их некако обезбеђујете или не знам.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па иду један иза другог, спуштене главе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Долазимо до тог, до те ледине да кажем, види се да је као запуштено двориште, види се да је трава мало вишља него што би требала или доста вишља и тад не знам ко је, неко је рекао да двојица се одвоје да легну са стране. И онда је почела егзекуција ја сам први испалио рафал, после тога прекид филма, дефинитивни шок код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли пуцали и други?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па имате снимак, то погледајте. Ја се тог пуцања значи од тамо са лица места не могу да причам, а што се тиче снимка то можемо да причамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел пуцају и ови који су дошли са Вуковим?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Извиђачи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Мислим да се на снимку не види да они пуцају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што су они остали, ко је њима рекао да остану?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па вероватно Вуков.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ви разговарате са Вуковим?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја разговарам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко још разговара осим вас?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Са Вуковим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко разговарао?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви чули да је Вуков њима рекао?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, али моја претпоставка била да су они остали да сачекају камион да се види да ли је стигло то за њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је њима рекао онда да пођу са вама и са овим цивилима?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд они знају шта ће да раде, ко им је рекао?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја им ништа нисам упознао, да ли су самоиницијативно кренули за нама, да ли су сами схватили шта следи, то стварно не знам, то је нагађање само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте дошли ту код те викендице јесте ли се постављали у неки посебан положај, неки распоред?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па не, ја нисам размишљао о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онако около да се обезбеди то место, цивили и ви сами припадници јединице, да ли се на неки начин?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То мислим да је било самоиницијативно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел видите ви за сво то време Медић Александра?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја тад не могу да кажем да региструјем било шта тада, што се тиче Медића мени тад није било јасно ко је пуцао ко није пуцао, тек по повратку кад је почела шала на његов рачун, онда сам покушао да вратим филм, да ли он стварно није пуцао и нисам могао да се сетим једног момента да сам видео, регистровао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а да ли га видите ту?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Мислим да ако је био да је био ту негде иза мене, пошто сам ја испред стајао. Тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после сте открили да није пуцао?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Кад сам открио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па по повратку мислим да је Момић први почео да га прозива што није пуцао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да му пребацује или да?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па да кажем груба шала, то је више било вређање, увреда да је кукавица, да је, разно, разне речи, и тад сам покушао да вратим филм да ли је то стварно тако, и не могу да се сетим да је он уопште пуцао, чак је било карактеристично да ли је Момић у том моменту нешто рекао, држиш ту пушку горе, тако нешто, у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Пушка према горе, цев према горе, значи као да жели да се искључи од свега тога. И баш сам зато хтео да обратим пажњу кад смо чистили оружје, и тад код наших изјава нисам био сигуран да

ли, ја знам да смо ми исти дан чистили оружје, и мислио сам да је и он, он је тврдио да не, али кад је Стојковић давао изјаву подсетио ме тог момента да се њему тресле руке и комплет пушка, да није могао цев да уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте ви, јесте ли ви рекли команданту шта је било, шта сте урадили, да ли сте завршили, шта сте му рекли?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, кад смо се вратили ја сам му, поднео сам му рапорт да су заробљеници побијени, и задатак је извршен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта он каже?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Он је, мислим да је питао, да ли је снимљено, мислим да је то, ја мислим да сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда шта се ту дешава, чистите оружје?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Тад смо чистили оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тресу се руке Медић Александру?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, и кад је извадио ту крпу види се да је чиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било ту неке шале?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Било је много шала, ми то кажемо шала, можда чак више увреда и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вама командант кад је рекао да идете да побијете ове цивиле, јел се то подразумевало да управо ви и сви који су ту треба да пуцају, или је то требало да се убије, да се они побију?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја сам претпоставио како је мени рекао да је он то рекао и осталима, и на крају тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то значило да управо баш свако треба да пуца или да је циљ да се ови људи побију па да није тачно одређено баш ко треба да пуца?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Није он одређивао овај треба да пуца, овај не, овај иде, овај не иде, није он нас ни питао да ли желимо или не, само је конкретно мени рекао идеш, тако претпостављам и осталима, и сад да ли се то подразумевало да сви треба да пуцају и да ли морају да пуцају то стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећате се или не ко је наредио да се пренесу тела у викендицу?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли улазили ви после у викендицу за ову двојицу преосталих?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: После улазио сам кад су већ били побијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Медић Александар?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Е то не знам, не знам, чак сам убеђен да не. Он је, мислим не желим да га увредим али плашљив је јако, јако је плашљив и мислим да је то, он сам најбоље зна како се осећао и шта је тада осећао, сад да ли хоће да каже или неће то је већ на њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и та шала и читав тај догађај, како се то завршило?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ништа, оно шалили смо се док нисмо осетили да има потребе, и с времена на време кад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он изражавао неко негодовање, јел он рекао пуцао сам па шта, овај, нисам пуцао па шта, нисам ни хтео и тако нешто?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па колико се сећам није, ћутао је, спустио је главу и ћутао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел изражавао неко негодовање зато што су ови људи убијени?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не могу да се сетим, мислим да не, јер да јесте мислим да би се то онда још више наставило, да би можда чак било и тежих речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли остали у јединици и касније, ви?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Медић Александар?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Колико се сећам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па до тог расформирања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после јесте ли ишли на Косово?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви и Медић Александар?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да био је и Медић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И први и други терен?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја сам био на оба, а не могу да се сетим да ли је он био на оба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је, јел био на првом или на другом. Добро, питам ако се сећате, у сваком случају до краја у јединици остали сте и један и други?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обојица и после на Косову сте били макар на једном терену заједно, а ви сте били на оба?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па мислим да је он на једном чак могу рећи да је сигурно био али не могу са прецизношћу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истом својству?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: У истом својству да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обезбеђење, ви и они?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Тако је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел имате још нешто да нам кажете чега се сећате?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано првенствено за оно шта је радио Медић Александар?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Шта је радио, не знам стварно. Питајте што се сетим врло радо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли чланови већа имају питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Петрашевићу колико је сати то изјутра када вас је неко пробудио, да ли командант или неко од војника, колико је сати, јел то рано изјутра или?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па не могу да прецизирам али мислим да је било рано, јесте свануло, знам да је и тамо на том месту егзекуције да је била роса, али сад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У трави?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, сигурно није било, ајде да кажем можда осам, девет сати јер до тада би се већ сви пробудили, не би морао да нас буди.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Зашто ови заробљени нису побијени ту поред пута где су лежали, видимо на снимку да леже поред пута и ви сте чучнули поред једног, разговарате с њим, причали сте мало пре о томе, у сваком случају чекате ту, зашто нису побијени ту? Зашто сте ишли да тражите неко друго место?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То мени тада није било јасно, ја сам, ајде после да кажем, после овог суђења склопио неке коцкице зашто је то било тако и кад сам чуо верзију Наташе Кандић да би могло да буде тако, зашто су они требали да иду на линију, али није ми тад било јасно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је одредио кад сте тамо дошли до те викендице, ко је одредио да та двојица легну, они су циљно одређени, ми то видимо, ко је то одредио, да та двојица се склоне и да легну?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, они су одређени да они носе те убијене.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако је, значи циљно, плански, унапред одређено да двојица остану да одвуку после ону четворицу побијених, е сад ко то одређује, ко то осмишљава?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па мислим да можемо то чути на снимку, ако је вероват снимку, то ћете ви проценити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је то по вама, ко се чује по вама?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па не бих сад да нагађам, да прво чујемо снимак па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита вас члан већа, судија Веско Крстајић, јел се ви сећате, не да нагађате, да ли се сећате или не ко је то наредио, то вас пита?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То би било нагађање, не бих хтео да нагађам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Док не чујете снимак?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. На снимку и видимо да долази Вуков са извиђачима, види се то на снимку и ви причате са њим, све се то види, и ви сте о томе причали. Мене занима ово, видимо после на снимку и да се том цестом иде са заробљенима према тим викендицама, па ме занима ово, тај правац одакле је дошао Вуков са извиђачима је ли то исти овај правац или је то на супротну страну?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То је тај правац, само Вуков продужује даље том цестом а ми рецимо у прву викендицу скрећемо, а кад се иде још даље онда се долази до линије.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, ако ови извиђачи иду са вама заједно да ли они иду у правцу своје линије?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па тако испада, али су они скренули са нама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али су скренули са цесте са вама према тој викендици?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је са цесте до викендице?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па можда 10 метара, 20.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И били су ту?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па колико се сећам по снимку ту су.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: За време егзекуције?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Реците ми још ово, Ђоле Шиптар и како се већ зове Миша Турчин. Да ли су они били на Косову у јединици, на Косову када сте били, да ли се тога сећате?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам, не знам, ја сам много јединица и променио и био сам на разним теренима, све ми је то збркано а и верујте трудим се да заборавим све то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли имате неких сазнања о томе ко је после запалио лешеве?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта се ту дешавало?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, чуо јесам да су запаљени, а ко је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А ко је, неко из ваше јединице или неко други?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам, мислим да је био још један да смо га звали Кумић, ако се не варам, од тих извиђача, не знам му име и презиме. Тако је, да, Кумић, опет мислим, не гарантујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже нам Медић Александар, каже да је он видео и Ђолета Шиптара да пуца, овде? Ви нисте?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па видите, ја сам знао шта треба да урадим, и знао сам шта следи, он је можда у том моменту могао јасније да види ако је био са стране, мени је мрак пао на очи, ја нисам могао да са сигурношћу кажем ко је ту био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Намеће ми се и ово да вас питам, пошто ви негирате да сте били неки шеф обезбеђења, неки командант или командир обезбеђења, или неки први међу једнаким, јел. Пошто ви то негирате, негирате и да сте ви имали неку посебну улогу у овоме догађају у том смислу да знате све детаље и због чега, и због чега тамо и тако даље, не знате ево ни где се одлази и где треба да се изврши егзекуција, није вам то командант рекао. Имајући у виду сва ваша сазнања везано за поједине људе

који су ту били, везано за њихов однос са командантом коме би командант од вас дакле, коме би командант рекао не само идите и побите их, него где да се то уради, како да се то уради, дакле ко би од вас тамо имао више знања него што нам ви тврдите да сте ви имали од команданта. Разумете?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, моја претпоставка је била да Медић Бранислав или тај који вози, а тад испоставило се да Медић вози, пошто нисам знао кад смо кретали ко вози, да он зна где идемо и шта треба да урадимо. Међутим испало је овако како се види на том снимку да смо стали тамо, да нико ништа не предузима, да испада да ми неког чекамо. Тако испада да ми неког чекамо да нама неко каже и то је како сам схватио била оптужница према Вукову да је он дошао да одреди то место. Верујте ми ја не бих преузимао на себе нешто што је неко други, што бих ја робијао за неког другог, али он мени није показао место где, нити ми је рекао нешто везано за то, ја сам после схватио, после овога свега да је, то је сад моје нагађање, да је требало да ти заробљеници заврше на линији, да се пуне према својима и онда да се побију, и то је линија раздвајања, ту нема сведока, нема ничега. Међутим, мом команданту је пало на памет да он то сними и даље ако је вероват снимку види се шта се десило.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Медић Бранислав је рекосте механичар неки, ја нисам стекао ваш утисак да је он нешто, нека особа од неког посебног поверења командантовог и тако даље, нема неку функцију у јединици јел. Па ви сад кажете а он очигледно мора знати где то треба да се уради јер ви то не знате.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја то не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па неко мора то знати. Неко би морао да зна и ту причу о првој линији и исценирању да су страдали у борбеним дејствима а не да су побијени и тако даље. Значи то неко од вас мора знати, од команданта, па вас ја питам, имајући у виду само ваша сазнања о међусобним односима тих људи са командантом њиховим својствима, заслугама у јединици, функцијама у јединици, питам вас ко би то могао бити, тај који има и веће представе него што ви лично имате?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ево да нагађам у том смеру. Можда је Медић требао то да пренесе Вукову, али се Вуков вратио пре него што се Медић вратио са том батеријом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Медић?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Бранислав?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Бранислав. Можда, јер очигледно значи Вуков прво му није било јасно зашто је уопште силазио доле, због нечега, видео је нас ту, знам какав је по нарави, не жели да се петља у нешто што га се не тиче, рекао је очекује.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте ли ви из обезбеђења, да ли сте били пре тога на првој борбеној линији?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: На тој не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па да знате сад где је тамо докле се може камионом доћи до, а да се не пређе на непријатељску територију?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: На тој линији ни једном, само.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је овај Бранислав Медић, возач да ли је он био знате ли евентуално?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Колико знам да је носио да ли храну, да ли следовање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да је носио, па би он можда знао где је, докле може?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Како сам схватио то место где смо се ми зауставили то је било крајње место до којег је и Медић Бранислав долазио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Долазио и раније. Хвала.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Извиђачи су се спуштали по ту робу и онда су носили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, мало ћу да нарушим ред. Само да питам, ви сте када сте сишли, ту сам нашла нешто у транскрипту шта нам је причао овде Александар Медић када је давао одбрану, ви кажете да сте сишли доле и реко вам је командант, односно да вас је позвао, сишли и рекао да треба да се побију ти људи. Јесте ли ви одмах ушли у камион, одмах ускочили што би рекли?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, да ли тад или за минут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А командант?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Командант је напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напољу и шта ради?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ништа, он даље онда прича са другима, а то даље ја не знам шта он прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел виче нешто, зовите Жару, или тако некако, јесте ли чули тако нешто?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па могуће, то бих нагађао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел можете да се сетите или не можете?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Прецизно не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел каже Медић Александар да он седи, односно лежи у соби на кревету и чује оне повике «нека иде Жара», ви би то требали да чујете, ако сте ту поред команданта, требало би да чујете како он стоји поред камиона и виче «зовите Жару, нека иде Жара са вама», јесте ли чули то?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не сећам се тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље ћу да вас питам.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Јел могу само да се вратим на један део што смо мало пре је било постављено питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли пропустили нешто?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Зашто ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта зашто ви?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Зашто сам ја, зашто је мени дато наређење, па можда је баш командант и знао да Аца неће да пуца, па баш зато је мени рекао, а то што сам ја претпостављао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је он вама рекао, пуцај или шта?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Мени је рекао да треба да се побију, а ја сам претпоставио да су чули и остали, можда је он добро знао да Аца то не би извршио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда који је задатак био Ацин?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па вероватно ајде да буде ту да не испада да није присуствовао свему томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вам помогне или шта, да нешто уради или шта?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да не буде да није био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да не буде да није био.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да се одваја од нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже тужилац да је он има само задатак да помогне, да се ти људи одведу, спроведу, тамо ставе, нико њему и не каже да је он ту нешто за пуцање?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам како је он то нама помагао и шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овде опет Александар Медих када смо га саслушавали каже, Перо Петрашевић је био изнад мене као шеф. Пошто овде то тако се снима онда сам ја у прилици да вам прочитам управо његове речи.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Шеф ту нико није био, рецимо њих двојица су била пре мене, ја сам дошао кад је један напустио то место, значи указала се потреба за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, али нисте били шеф?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Односно командир?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не нико мене није одредио, е сад што сам ја можда самоиницијативно највише предлога имао за неке ствари шта се ради, како се ради, па је можда тако испало, командант, ево конкретно било је полемике и око Вукова да ли је заменик. Никад он некога није именовоа за заменика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад, Вуков је завршио.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Добро, али то је везано и за ово, значи нит је именовоа некога од нас да је тај шеф, тај није шеф или овај је други, трећи, то не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули ви када се враћате и подносите тамо извештај, рапорт, да ли сте чули да командант каже, овде каже Александар Медих «Петрашевић му рапортира непосредно ту пролазимо и командант мене пита Жара јеси ли се прекалио», јесте ли чули тако нешто?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то било. Јесу ли то те речи или неке друге, шта сте ви чули?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па нешто тако слично, не могу сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојковић се сећа неких других речи. И то ћемо исто да нађемо.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Али у смислу да ли је по први пут убио, нешто у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте чули. И шта, јел он каже нешто?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел неко нешто каже?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Шта је рекао, да ли је то било више као гунђање или не знам шта, не могу да се сетим. Али углавном после те његове реченице је поново било смеха, шале на Ацин рачун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тужиоче, ви сте се баш припремили за ово.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хтео сам да вас питам, кажете када сте дошли на ту ливаду или двориште код те викендице, па су издвојена двојица, са том намером касније да пренесе ове, у односу на то где ви стрељате ову четворицу, где се сад та двојица налазе, какав је њихов положај. Кажете да им је речено да легну на земљу, али где се они сада налазе у односу на?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Како се сећам са десне стране нас, леже доле на земљи, а остали су пар метара напред.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми да ли се сећате, на снимку се види да је ту та ливада и та трава где се врши стрељање, па се види неко дрвеће и иза тог дрвећа је викендица. У односу на то дрвеће?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Мислим да је викендица десно од тога, да је иза њих било да ли неко брдо, ако се не варам, по том снимку како је, значи да је викендица тад била десно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми, после када је стрељање тих четворице завршено и кад они пренесе, којим путем они до викендице пренесе?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Везано рецимо за то дрвеће, јел морају да прођу испод или около?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па да кажем морали су да се провуку, мислим да је била и нека жичана ограда, да су и њу морали да прођу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми сад, значи док се те радње, док они леже и после кад пренесе колико видим на снимку а то једино је могуће да једно по једно тело значи пренесе, јел се сећате где се налазе остали ваши другови из јединице или извиђачи?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па рецимо, ја сам, мислим да сам у почетку био ту а да сам, да ли сам свакога испратио до те викендице не могу да прецизирам, али има догађај конкретно када се спомињала вода, мене је тај '59.годиште ме је питао да ли може да попије воду из те, из неке посуде тамо, нормално попио је воду, што суду није било интересантно, суду је било интересантно то да ми нисмо дали воду, нико од нас није био припремљен за те ситуације па да носи воду, да носи нешто што, значи једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте му дали ако нисте понели воду?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Човек пита да ли може, то је ваљда кишница, да попије воду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко каже оно «ни ти Србима ниси дао»?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, извињавам се.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па то се провлачи кроз кроз оптужницу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пазите, имате један догађај сасвим други тамо, кад леже, тад се разговара о тој води, па каже неко лепо се чује «јебла те вода, јеси ли ти давао Србима», тада му није дата вода. Ово је други догађај.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Добро, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да не мешамо.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Али је сведок Стојковић је посведочио да сам ја дао воду, а нико то у пресуди неће да објасни да је, кад је била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је сад друга ствар у односу на вас, али кажем, то је други догађај у односу на онај када им је дата вода.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, али када је била прилика они су добили воду, тад није била прилика, нико није имао чутуру, ако видите на снимку да неко има чутуру и да им није дао воду, онда је то нешто сасвим друго.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кад он пије воду, где се налазе ови други?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Њих двојица су тада тамо, и он тада пије воду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел пре преношења или након?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То је за време преношења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За време, а где стоје остали припадници јединице, јел има неки распоред ту кад они преносе?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, неко је ишао до викендице, неко је иза, јел то се види и ако се не варам по снимку, не може камерман све да сними тамо или вамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На снимку се види када они носе да пре тог дрвећа стоји Александар Медић с пушком, а у самим крошњама један вероватно извиђач, то ћете ви погледати.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па можда је самоиницијативно тако све постављено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да вас питам, ви сте добили ову пресуду, јел тако, она је према вама правноснажна. Ви сте видели да у пресуди се наводи ваша одбрана да сте, да када је издато наређење, ово што сте данас причали, да је било више војника тамо, 10, 15 оно што се сећате, али према ономе што, и у оном поступку било ви сте се тада сећали да су били Стојковић, Момић, Бранислав Медић и Александар Медић, да су сви они били ту, кад је издато то наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро тужиоче, он је објаснио то шта је рекао, кога је видео, шта је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ако је онда рекао сад малкице другчије, каже да се не сећа.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не могу ни сад прецизно да вам кажем, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нећемо се упуштати у то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Задовољан сам одговором, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, да ли одбрана има питања. Изволите.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Петрашевић каже да је видео муслимане заробљенике те у камиону да леже и да је први ушао у камион, у кош камиона.

Да ли су у кошу камиона, док су путовали на место егзекуције причали о стрељању?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да је он одговорио, да сам га то питала. Али изволите, бранилац вас пита јел био разговор?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја се не сећам да је било било какве приче, али могу да кажем да егзекуција није споменута, јер то бих сигурно регистровао и знам да би онда и раније споменуо да како то неко не зна а да смо причали о томе, значи чак мислим да сам сто посто сигуран да није било споменуто, бар тада у кошу.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Е сад, његов утисак, да ли су муслимани, заробљеници знали шта им се спрема, какав је он стекао утисак, да ли они знају шта им се спрема или ће бити размењени, или ће бити поубијани, да ли они знају, или како су му деловали?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па мени су деловали да су знали, чак су ме изненадили са својим држањем, јер сви смо се ми ставили у ту неку ситуацију да, деловали су као да су се помирили са тим. Било им је јасно шта их чека.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: И сад ово задње питање у тој целој причи, какву је улогу имао Александар Медић, да ли је он тамо чувао стражу, пошто је то било у оптужници да је чувао стражу, да ли је он тамо чувао стражу, ето конкретно питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема, ја мислим да.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Да, у оптужници измењеној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није чување страже него каже чувао је заробљена лица.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Добро, то је то, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стража то је за објекат, тако бих рекли, ја барем.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Добро, да ли је чувао заробљена лица?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Нико није одредио ко шта треба да ради, ја знам да сам добио наређење да се побију ти људи, да ли је ко шта добио друго, то ја не знам, тада ја нисам чуо да је било ко рекао ти стани тамо, ти ово, ти пази ово, то ја чуо нисам. Тако да мислим да ко је где стао самоиницијативно је стао, то је моја претпоставка, али наредба да неко чува стражу, да чува заробљенике, да, то не.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Да ли је тамо ико чувао стражу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема страже. Јесте ли чували та лица?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, стража се чува на другачији начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На објекту, на чему?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не само окол, него би сигурно било мало шире, али тад, спомиње се то у оптужници ако се не варам, нико ту стражу није чувао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чували ова лица, то се спомиње у оптужници?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ова лица да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лица сте чували?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Нормално да је, то се подразумевало исто, самоиницијативно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А стражарење, јел то више за објекте ја то тако некако схватам?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па да, али рецимо да је то нека стража онда ми имамо претпоставку да би неко могао да наиђе, да нешто, и онда се пошаљу људи мало даље, а не уз то, јер ако већ дође до тога, до контакта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чување ових лица шта то подразумева, да побегну или да шта?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па чисто да не побегну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чисто да не побегну.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да вас питам, да ли је било некада, јел ваш командант Слободан Медић поштовао и волео свога кума сво то време, пре тога, тада и после тога?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да ли га је водио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га је поштовао и волео?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па видите, они су имали између себе препуцавање, шале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шале?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, имали су чак и некад да се, мало грубље па да буде и, то је мени било мало чудно, ја на то нисам навико, ја тако нисам обучаван, без обзира да ли знам некога, ако ми је командант, командант је, а они су имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А они су првенствено били кумови па тек онда у том неком односу?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Тако је, па командант је око себе скупљао кумове, родбину, познанике, школске другове. Ја сам ту упао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то онда претпоставка да би он водио и рачуна, он и водио рачуна и респектовао то што су то његови познаници, кумови, родбина, пријатељи, школски другови?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па можда је, наравно, мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу да вас не би излагао неком додатном, не додатној, непотребној опасности или неким задацима које не можете да извршите или би довели сами себе у опасност, или неку незгодну ситуацију?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ја сам схватио да је он кад је добио одобрење да формира ту јединицу из тог одреда, Боца који је пре тога био, да је многим учинио услугу што им је он дао посао ту него да иду негде по удаљеним линијама, јер свако је морао бити војно задужен и активан на неком делу линије тад у Крајини и да је једноставно учинио им услугу да буду ту, све своје познанике, доста њих, много је ту људи било, а овима којима је више веровао ставио је на кључна места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вас слао он некад негде каже иди тамо а да ви немате појма шта треба да радите. Вас лично?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Мене не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јел слао неког из тог свог обезбеђења?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вам познато то?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Некога од њих да ли је послао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да пошаље негде и каже ево ти иди тамо на задатак, а он појма нема где иде и шта треба да ради?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То ми није познато. Мени то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вам се жалио неко до људи из обезбеђења да је тако нешто доживео?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, да ли Александар Медић. Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Господине Петрашевићу хоћете само да објасните, кад кажете да су чували људе да не побегну, где би они то могли да побегну, ако сте ту, ако је та линија коју ви држите, ако је Вуков са извиђачима на тој линији, где би они то могли да побегну?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ми смо странци на том подручју, ми не знамо где се налазимо и то је некако, што кажем самоиницијативно, стане се нормално да неко не устане, да не би се понашао онако како не би требао значи, њихово је било да легну доле и да се не мрдају, и вероватно је тај положај наш требао и да им сугерише да ништа друго не би смели ни да раде, него само то. А нико не зна да ли је то линија баш тамо, да ли је неко убачен, јер линија раздвајања је само овако, значи може неко да се убаци. Недуго, да ли пре тога, је њихова маљутка погодила наш камион, дал на том месту или је мало ближе или, значи то није било безбедно место.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Остало ми је још ово нејасно. Кажете Медић Александра, ваша је претпоставка да је послао Боца јер је знао да неће пуцати, па шта би он тамо. Јесам ли добро разумела?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, имам приговор на овакво питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тужиоче, ставите после, сада члан већа поставља питања, тужилац ставља приговор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па док не одговори, тад је време да се стави приговор. Питање је сугестивно и сведок није тако рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није сугестивно, ми ћемо да погледамо ако хоћете транскрипт после.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сведок није казао да је знао да неће да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питаћемо сведока како је рекао то за пуцање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Претпоставља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па то сте тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Ви сте рекли да претпостављате јел тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте рекли то за пуцање, ето то пита члан већа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Не, ја само на ово што сте ви рекли да претпостављате да га је послао јер је знао да неће да пуца. Како сте ви то схватили?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да кажем, то сам касније схватио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да, да, јасно.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Касније сам схватио кад ми је било јасно да није пуцао стварно и да је чак је било упитно да ли ће и Момић да пуца, мислим да је за Давидовића знао да ће да пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што Момић?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам, тако сам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел то има везе са оним «јеси ли се прекалио», јел то?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па видите, можда баш зато што је Момић био најбучнији, да су можда они имали сличну неку судбину па је он можда био сретан што он, вероватно јесте а овај не, па да искористи прилику да њега, да њему то набија на нос.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта ово што вас пита члан већа, то за то пуцање, шта сте то закључили?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Овако, значи што га је послао, па вероватно није хтео да прави разлику, да га додатно осрамоти да сад ми идемо на нешто тако а он буде само као манекен поред њега, него да иде и он кад се тако шта. Ја претпостављам да је он био сигуран да ће он то да уради да можда мене не би ни звао. Да би то одрадили они сами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како они сами, ти кумови, зет, шогор и тако?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Кумови тако је. Јер ја сам њима фактички непознат, само сам из приче неке и додатних терена ил тих команданата познат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите бранилац је хтео нешто да пита, али прво судија.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је Вуков био на Косову?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Вуков?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја мислим да је био али да је остао у Косову Пољу да није ишао на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први или други?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Е то не знам, не могу сад да се сетим. Нама је, не знам, први терен ми смо фактички били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пар сати?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, ми смо били петнаестак дана у Пролом бањи и онда смо само ушли у Подујево, били јако кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И вратили?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: И враћени, истерани назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, вратили се?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да. И онда после не знам колико 15, 20 дана поново су нас позвали, или можда месец дана, мислим да је на том другом био, јер тад смо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али да није ишо горе у оне?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, па није он, без ноге је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ни могао. Бранилац.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Надовезао бих се на ово ваше питање када сте рекли да ли је Боца, Слободан Медић да ли је слао некога из свог обезбеђења на тако неки задатак а да му не каже где иде. Нешто око технологије издавања наређења, која је Боцина била технологија издавања наређења, да ли је он кад одреди неку групу за извршење задатка да ли он то наређује свакоме појединачно или нађе ко ће да води групу па њему изда а онда овај води? Мислим да сте схватили то питање, ако нисте ви судија Крстајић јесте сигурно, био је у војсци па вероватно зна, због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Капацитета интелектуалних или због искуства војног?

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Не, не, видим да, то је и, судија Божиловићка није око те технологије издавања наређења, а овде је то само веома битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако то будете одговорили, онда ћете да кажете и да ли је ту исту технологију имао и за своје обезбеђење?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте разумели питање?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи каже бранилац, браниоче молим вас да интервенишете у смислу да ли ја не преносим добро. Значи када изда задатак да ли командант одређује једну особу као вођу групе па тој особи саопштава задатак а остали иду.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Или свакоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или свакоме понаособ каже. Да ли то исто тако ради и са својим обезбеђењем или не, и ако ради са својим обезбеђењем ко је тај ко је руководилац групе ако нема командира?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Он је нама углавном говорио свима. Рецимо ми смо у возилу, испланирамо шта је следеће, или пример, ако требамо за нешто прво сретне Момића каже е скупи остале идемо тамо и тамо, сретне Ацу скупи, сретне мене купи њих, значи није морало увек да будемо сви ту, могао је да каже и појединачно. Да ли је он некога слао да по нешто иде, то ја не знам, мене не, пример нешто сад значи иди у Вуковар тамо и тамо, па треба нешто да донесеш па не знаш шта је то ја не знам, мени тако шта није наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је приликом издавања задатка одређивао једну особу као руководиоца групе и њој саопштавао задатке?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, не. За обезбеђење, за нас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За обезбеђење?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за друге групе?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: А за друге групе он је имао, има свој брифинг са командирима и онда је сваком командиру понаособ објашњавао шта треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његова група да ради?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Његов вод, његово одељење шта треба да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче да ли је то било то, или сте желели још нешто да питате везано за друге групе или за обезбеђење, или за детаље? Не. Добро. Да ли сада можемо да погледамо снимак.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може. Да ли режија може да нам укључи мониторе и да нам пусти ВХС касету. Јел имате ви окривљени да питате нешто. Ја вас нисам ни питала рачунајући да је концепција да бранилац пита. Изволите. Можете овде.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Добар дан свима, добар дан Петрашевићу. Па ја желим ово, ја јесам реко да је Петрашевић био шеф нама, али је то у том смислу што је он пример, знао најбоље да води то наше обезбеђивање команданта, у том смислу сам ја мислио да је он шеф, ни у ком другом. И ово ако питате за Косово, ја јесам био први терен, други нисам. Питали сте Петрашевића у вези Косова, први терен сам био други нисам, ја мислим немам разлога да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте, па то сте нам ви и рекли да сте били на Косову, то сте ви нама и рекли да сте били на Косову са јединицом.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Десило се оно што се десило и онда сам одлучио да не идем више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само ме је интересовало јесте ли били ви и даље у јединици на Косову, после овог догађаја. После тога више није ни било ништа.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Више и није било, да.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па сад ако се сећам и тај први терен си дошао касније.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Касније да, са аутобусом.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Још си мени прслук донео.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, да, у Радан хотел у Пролом бањи.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само ме је то интересовало, јесте ли напуштали јединицу после овога или сте и даље били у јединици па и после толико година?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не, напустио сам после тог догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После ког догађаја?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па то што је у Подујеву било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, мислим на овај догађај о коме сад расправљамо и судимо, добро, још нешто.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Толико од мене, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала вам.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Мислим, ја само да кажем зашто сам ја рекао да је он шеф, он је имао појма око тог обезбеђења како стат, ди стат, да се заштити командант и то, е зато сам ја рекао да је он шеф био у том смислу, не у неком вако. Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, човек каже да се и школовао за то. Хвала вам, искључите, седите. Да погледамо снимак, ако може режија да нам пусти касету који смо однели да прегледамо сада.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се прикаже ВХС снимак догађаја од неутврђеног дана јула месеца '95.године, који се налази у списима предмета. Па се иста приказује преко монитора у судници окривљеном, браниоцу, тужиоцу и сведоку.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Јел гледамо баш касету?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Јел могу да вас замолим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Јел можете раније да пустите касету?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте мислили раније?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па можда једно сат раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да гледамо цео сат пре тога?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да гледамо три сата касету. Јесте ли ви били у прилици да добијете снимак па да, мислим када сте износили тамо своју одбрану у поступку против вас.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ова касета има два и по или три сата материјала, по том претходном можете да видите наше понашање какви смо били нормално а како је било сада. У том смислу мислим да не би било лоше да погледате неке детаље раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, суд може. Знате шта, ви можете сад, за сада да не гледамо цео тај снимак знате, него да погледамо ово, а ми ионако имамо обавезу. Јел ви можете да се изјашњавате а да не гледате целу касету, по овоме?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, ја бих само волео да ви то погледате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, ми ћемо да погледамо ако то сматрате, ако тужилац или окривљени предлажу ту касету, значи ако ви можете да се изјасните о овом догађају, знате, ули овом снимку да не гледамо сад два сата, три, јел можете да се изјасните.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да сте комплетни суд, имате о свему томе, кад будете видели да ли је ово наше природно понашање ту, да ли је значи, да ли смо ми ту били хладни, нормално се понашали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ви сте знали да се снима?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Знали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се можда другачије понашали због снимања?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Снимало се и раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би сте то видели и то.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Снимало се и раније у неким другим ситуацијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би били духовитији и тако.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Можда не би било лоше већ кад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми то морали смо да погледамо. Да ли режија може да врати тамо, још, на који минут, на 01.38. Да ли можете тако да гледате или хоћете да седнете?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не, не у реду је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1.38, значи сат и 38 минута, 1.38 режија. Ево то је тај неки почетак јел.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То је почетак који смо ми видели овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ћете док будемо гледали да нам и објашњавате да ли видите себе, да ли видите шта ко ради, ето то је тај почетак, то је од 1.38. Шта је ово, шта је то?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па то је мој улазак у камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш улазак?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, то сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли морали да пређете преко ових тела да би ушли?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па где друго да станем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесу ли сви тако морали да уђу?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово где сте?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Е то је то, значи у близини те викендице, то је то задње место, где је, како сам схватио где камион долази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ово када се види камион и ова лица околу, јел тако?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ми ту, ево сад како се види ми ту нешто чекамо. Е сад то је мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа се сад то неће забележити, ево сад су ми рекли из режије, морамо да погледамо па ћемо онда да тек накнадно причамо. Хоћемо да заустављамо. Хајде режија, заустављајте молим вас, вратите мало. Не треба да се враћа, зауставите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само да, док је ту камион видимо како је окренут, где је сад ту та викендица?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Испред, испред камиона.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле тамо напред?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, према линији.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како је камион окренут тамо је и линија, из тог правца треба да дође Вуков, јел?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, сад да ли је линија паралелно или иде можда неким другачијим обликом то ја не знам, али испред нас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, да, разумем. И још шта хоћу да питам, да ли се камион пре заустављања негде окретао или је овако стао, па после да би се вратио по батерију да ли је морао негде да се окрене?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Колико се сећам после се окретао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, режија можемо да наставимо овај снимак.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Овде сте могли да чујете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко им је ово показао?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ево чули сте ко је рекао да изађу из камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија зауставите и вратите нам мало. Ко је зауставио, ко је рекао да изађу из камиона и да легну?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Чује се Слободан Давидовић-Бода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел им он показао да легну?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Е сад даље ћемо видет, али он се чује да изађу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, режија сад да наставимо, е сад наставак.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ево и он показује, а што не ја, ако сам ја већ шеф обезбеђења. Стојковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знамо.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ево сад се види значи, прво су с леве стране сад су с десне, значи камион се окренуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интервенишите кад треба да зауставимо, посебно интервенишите кад видите Медића да нам кажете где је и шта ради, Александра. Ово сте ви кад разговарате?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да. Да, то је био коментар у сврху да кажу која су двојица имала оружје. Нису хтели да кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли познали овај глас «каква вода»?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Јел може поново?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија да ли можете мало да вратите од момента када се види човек који чучи и устаје. Ајде сад кажите шта се види. Јел ово ваш разговор што сте рекли?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ту негде.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не могу са сигурношћу да кажем ко је то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пратите даље.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Е оно десно је био Аца, ово је Бода Давидовић, ево ово је Аца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија зауставите. Кажите ви сад ово ко је?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ово је Медић Александар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се он смеје или се мени чини, или нисам добро нешто видела.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја нисам нешто обратио пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо да вратимо још мало, режија напред, односно унатраг. Е сад, видећете, не напред, заправо назад. Да видите и да ми кажете да ли сам ја то погрешно видела. Ето ту негде. Јесте ли видели, јел се смеје или ми се чини?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Делује да се смеје, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Делује да се смеје?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Тако је, а јесте ли приметили да се Бода Давидовић смеје пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зауоставите режија. Да ли сте видели Медић Александра.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Јесам видео сам, видео сам и он да се смеје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли зауставили, само да зауставимо, режија.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Нешто је Бода Давидовић рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Медић Александра?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, нешто је Бода Давидовић рекао и мислим да се сви смејемо, да се и он види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја питам за Медић Александра.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ако хоћете прецизно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени хтели сте да ставите неку примедбу, Медић Александар нешто добацује, морате да изађете овде, можете овде код браниоца вашег.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја по гласу познам Бода Давидовић, не умањујем себе да ли се смејем или не смејем, али ово се «ха, ха, ха» Бода Давидовић смеје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, него ваш, ја сам мислила не на звук него како изгледате, мислила сам да сте изгледали насмејано, можда се варам.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Вероватно ја, можете пустити поново ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте добро видели. А, молим вас да седнете овде.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја сам седио тамо па нисам могао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде молим вас онда да седнете тако да видите, то је требало одмах да сигнализирате, да ли видите. Хоћете да вам вратимо?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па можете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли режија може да врати на ону ситуацију када, рећи ћу вам када да зауставите, е ту негде, доста.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ево ја кажем «од вас ја нисам, ни због вас ни од вас нисам».

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: И ја се смејем.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: И овде сам насмејан, оно што је је, а да сам ја знао да ће бити побити, сигурно не бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се сад ништа није чуло. То ћете после да нам кажете, идемо, настављамо са гледањем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел може да нам каже ко је са Вуковић дошао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија зауставите. Кажите нам.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ово иза њега је био, њега знам као Мишу Турчина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да почнете, да би објаснили, да ли се овде види Вуков Александар како долази и са ким пита тужилац?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, први је Вуков Александар, а иза њега је тај ако се не варам Миша Турчин, не знам како му је право име, а онај иза не знам баш ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче ви нисте уопште укључили микрофон.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На снимку се види да двојица са Вуковим прилазе а један је тамо мало даље, наравно да се тај трећи не види, али од ове двојице кажете један је Миша Турчин, а ко је други?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Први је Вуков, други је Миша Турчин, а онај други још не могу да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не можете док поуздано, добро, сад вас молим да обратите пажњу рекли сте да сте ви сами разговарали са Вуковим да обратите да ли је то баш тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може режија да настави.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Оно је Ђоле Шиптар, ово је Миша и Кумић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо да зауставимо?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није било оног дела поново кад долазе, кад наилазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да вратите на део када неки војници долазе, значи режија ако можете да вратите на део, минут, два, који смо већ гледали, на део када војници долазе. Добро је. Режија зауставите. Пита тужилац ко је још са вама пришао Вукову да разговара?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ја знам није нико више тада разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова двојица са црвеним капама?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да ли су се они зауставили или само прошли поред нас, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како прошли?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па погледајте слободно погледајте поново, ја немам у сећању да је ико још разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, режија да наставимо овај филм.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сад да зауставите па да нам каже ко су ови извиђачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија, да ли можете да вратите мало и да зауставите. Јел треба да се врати тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не мора да се врати, ево сад је гледао па ће да нам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вратите мало сасвим, да видимо сва ова лица која су ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он сада нека гледа па ће да нам каже кад прође кадар.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: За њих тројицу сам рекао. Овог знам не знам ни како му је име ни шта је, Кумић је био између, значи прво је био Миша Турчин. Ево ово је Кумић, њега смо звали Кумић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Миша Турчин, има ли ту и Ђолета Шиптара?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ево, овај поред Момића овај са брадом, то је Ђоле Шиптар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то ћемо на крају да унесемо.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Е, ту се види Медић Бранислав, значи да је он стигао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете режија да вратите мало, рецимо пола минута. Ви ћете ту да обратите пажњу да кажете ко је одвојио ову двојицу, да то не можете да се сетите, али чућете по снимку. Ето тај ту, ако можете да препознате глас када будете чули.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не могу са сигурношћу, могу да претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ту негде, зауставите. Ко?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ако смем да претпостављам, не желим да наудим неком са својим претпоставкама, делује ми на глас Момића, али опет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да каже лези?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, али опет нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да пробамо још једном или.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па можете пробати али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ствари и онако морамо ту да пустимо.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Није исти његов глас ту као у природи, колико је мени у сећању његов глас тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајде да погледамо даље снимак.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ово ја пуцам. Ово не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија зауставите. Режија.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Због чега је овај снимак спојен са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ово сада због чега је спојено са тим снимком?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та касета је у списима предмета, то је ту, зашто је то и ко је спајао не знам. Рекли сте овде да само евидентирамо обзиром да је то сте нешто исказивали ви и окривљени током емитовања овог снимка. Кажете видите, види се да је Давидовић Слободан рекао шта да изађу, како сте то рекли?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не могу се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мислим да је то евидентирано. А шта сте рекли оно да се види ваш разговор, да кажу ко има оружје, она двојица и то.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да, ја сам питао пошто су споменули да су двојица имали оружје, питао сам која двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то се види, је ли тако, то је снимљено?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Па ја знам да сам то питао, сад да ли се то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доборо. А кажите ми ово, не можете да га идентификујете ко каже каква вода, јебла те вода.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте значи. Добро.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Претпостављати могу, али није баш уместо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово што сте рекли да се види да је Медић Бранислав дошао кад се крећете, шта се то види?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Крећемо значи крећемо, Медић је ту, значи да се врати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранислав, значи?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што ви говорите Медић.

Добро и окривљени шта сте ви констатовали оно да се смејете али да сте знали шта ће да се деси, како сте то рекли, да се види да се смејете али.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не, ја кажем види се да се смејем, а да сам знао сигурно да ће бити стрељани сигурно се не би смејао. То.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала вам, вратите се молим вас на ваше место. Да ли још неко има нешто да пита овога сведока?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја би само питао за овај задњи део снимка, ово док ови носе, ова двојица док преносе ову четворицу, па негде кад је трећи и четврти кад се преносе испред оног дрвећа види се да стоји са пушком у руци, високо лице са црвеном беретком и испод крошње један у зеленој униформи. Је ли можете да кажете.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да кажем ко је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ако није проблем поново, нисам обратио пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево вратићемо сада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кад последњег пренесу онда је то лице са црвеном беретком испред викендице, онда и оно долази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стоји поред улазних врата викендице, је ли то тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија можете да вратите ту негде, значи кад се већ преносе тела. Не још пре овога је то, не знам у минутима али видећете. Е ту негде, добро је. Јесте то је то.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Лево ми делује Аца, а десно поново не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро рећи ћете после тога. Добро је зауставите. Је ли то? Значи то је ко?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете овако?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Са беретком ми делује на Ацу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да наставимо режија.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Тај у крупном плану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зауставите. Мало натраг вратите. Је ли чује режија, мало натраг да врати. Кад три особе, од којих једна има црвену капу стоје поред врата. Е добро је. Значи обратите пажњу ко стоји пред врата, то пита тужилац, на особу са црвеном капом. Добро је режија зауставите.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита тужилац ко је ова особа са црвеном капом.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Са сигурношћу не могу рећи, значи могу да претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је то.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Претпоставио би да је Аца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја би скренуо пажњу да има две особе са црвеном капом, Аца и чини ми се да сте рекли Момић или тако, или Давидовић.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Давидовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Давидовић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Давидовић има седу косу, ако сте приметили, види се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се сећате?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Види се на снимку. Он је нижи, Аца је виши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро нека каже он, да га питамо, да га питамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Ја и не кажем да је спорно. Мислим само ја сам и очекивао да ће он то да потврди, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако тужилац инсистира, добро. Морате да укључите микрофон, ништа се то није чуло.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Још на прошлом суђењу ја не знам да ли је тужилац упознат, то смо ми расчистили, ми све знамо где је био Аца, где није и уопште ми није јасно због чега се овде сад инсистира на овоме, зна се где је Аца, може само сведок да прича какву је улогу ту Аца имао, а где је Аца знамо, препознајемо, уопште то није ништа, то није спорно, то сви ми знамо, а тужилац није би од почетка на суђењу, то је сад његов проблем и сад ја не би желео да ми поново утврђујемо нешто што смо већ завршили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Браниоче ми смо већ завршили са гледањем ове касете. То је то. Да ли има још питања. Режија вратите нам на ове мониторе слику из суднице. Завршили смо са овом ВХС касетом, уколико окривљени немате нешто да питате? Не. Приђите. Све што причате морате да приђете овде на микрофон.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па то где се видим ја, ја сам то и на првом суђењу и да сто суђења буде где сам ја ја сам мислим не могу то рећи нити желим да кажем да нисам, кад јесам, кад се види, да и снимљено, па ја не бежим од тога ја сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли још неко има нешто да пита овога сведока? Ви још нешто да кажете?

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Везано за то не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро ваше испитивање је завршено. Дајте можете да вратите, дајте да потпишемо ево имамо наредбу да се враћа овај сведок. Вратићете се у вашу установу.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да ли могу да вас замолим нешто. Да ли је изводљиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ако је то уквиру наших, односно мојих ингеренција. Изволите.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Да ли је могуће да попричам са пријатељима пар минута, са супругом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могуће, уколико ови људи из установе за извршење казни где се налазите то могу да обезбеде, наравно да можете. А ко су пријатељи? А наравно, наравно.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Ацо, његов брат, ту су познаници, супруга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад са окривљеним Ацом овде ми судимо, а не зна како ћете ви то да изведете.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: То вас питам, може ли у присуству командира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са супругом можете наравно, ту док ми сад даље настављамо.

СВЕДОК ПЕРА ПЕТРАШЕВИЋ: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, довиђења. Знате шта, ми можемо сада да направимо паузу и сад би тила то моја идеја да вас питам, ми сада треба да читамо доказе ако нема никаквих других предлога. Хоћете да направимо паузу неку пре тога.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза ради одмора у 12 сати у трајању од 20 минута до 12,20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се неки докази изведу у допуну доказног поступка? Тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ја немам. Прошли пут сам се изјаснио да се прочитају сви они докази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац окривљеног?

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Уз сагласност странака да се прочитају докази из списка предмета, чита се:

- извештај-документација о ексхумираним жртвама Федералне комисије за нестале особе Босне и Херцеговине број 01-41-844/03 од 16.04.2003.године,
- решење Кантоналног суда у Сарајеву Кри.83/98 од 25.03.1999.године,
- записник о есхумацији и обдукцији Кантоналног суда у Сарајеву Кри.83/98 од 28.04.1999.године,
- извештај о криминалистичко-техничкој претрази лица места 1037/99 од 18.05.1999.године,
- записник о саслушању сведока-вештака пред Кантоналним судом у Сарајеву од 28.09.1999.године,
- вештачење трагова ватреног оружја Сектора криминалистичке полиције-одељења криминалистичке технике од 09.08.1999.године-Министарства унутрашњих послова Сарајева, са мишљењем,
- извештај Института за нестале особе број 01-40-15/07 од 02.02.2007.године,
 - ДНК извештај на име Ибрахимовић Смаила,
 - ДНК извештај на име Фејзић Сафета,
 - ДНК извештај на име Салиховић Дине,
- извештај Института за нестале особе од 14.03.2007.године 01-40-49/2007 са 2 ДНК извештаја за Ибрахимовић Смаила,
- извештај Института за нестале особе од 14.03.2007. 01-40-39/2007, са ДНК извештајима за Салкић Сидика, Делић Јусу и Алиспахић Азмира са списком несталих особа на територији Босне и Херцеговине
- исказ оштећене Фејзић Хане, оштећене Мухић Сафете, оштећене Алиспахић Нуре и сведока Салкић Османа са главног претреса од 25.01.2006,
- исказ оштећеног Ибрахимовић Семира са главног претреса од 26.01.2006.године,
- исказ оштећеног Делић Бекте и сведока Салкић Османа са главног претреса од 12.03.2006.године,

- изјава сведока-оштећеног Салкић Саидина дата пред Међународним кривичним трибуналом од 22.07.2005.године,
- врши се увид у фотодокументацију која се односи на ексхумацију лешева од 18.05.1999.године,
- записник о претресању стана и других просторија МУП-а број 1906/05-2 од 02.06.2005.године, извршен у Шиду у ул. Цара Душана, за овде окривљеног Александра Медића,
- чита се налаз и мишљење лекара неуропсихијатра др.Миодрага Благојевића, за окривљеног Медић Александра од дана 20.07.2005.године,
- и чита се исказ овога са главног претреса од 31.01.2007.године,
- чита се извештај Републике Хрватске-Министарства правосуђа од 09.02.2006.године за окривљеног,
- извештај из КЕ за окривљеног од 20.01.2008. године,
- чита се извештај МУП РС УБПОК Ку 31/05 од 24.06.2005.године- којим је извршена провера статуса држављанства за окривљене,
- пресуда на име Слободана Давидовића, Жупанијског суда у Загребу XI-К-РЗ-1/05 од 29.12.2005.године,
- пресуда Окружног суда у Београду-Већа за ратне злочине К.В.6/05 од 10.04.2007.године,
- пресуда Врховног суда Србије у Београду КжI Р.З. 2/07 од 13.06.2008.године,
- извештај о вештачењу ВХС касете, вештака Др Слободана Јовичића,
- и записник, односно исказ овога вештака са главног претреса од од 25.09.2008.године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неких других предлога, односно да ли би требало да прочитамо још нешто од доказа који се налазе овде у списима? Не. Ви немате неке предлоге.

Других предлога за допуну доказног поступка нема.

Доказни поступак је ЗАВРШЕН.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можемо данас да кренемо са завршним речима или вам је потребно неко време да се припремите? Може.

ЗАВРШНЕ РЕЧИ

Заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић:

Поштовани суде,

Тужилаштво за ратне злочине у потпуности остаје при прецизираној оптужници, јер сматра да је у току доказног поступка несумњиво утврђено, да је оптужени извршио кривично дело ратног злочина против цивилног становништва помагањем из чл.142. ст.1. Кривичног закона Југославије у вези чл.24. Кривичног закона Југославије, које му се ставља на терет, за које је и кривично одговоран.

Према диспозитиву прецизиране оптужнице КТРЗ. 3/05 од 01.10.2008.године, оптуженом Медић Александру као припаднику паравојне формације „Шкорпиони“ ставља се на терет да је неутврђеног дана током јула месеца 1995. године на месту званом „Годињске баре“ у близини Трнова, тадашњој Републици БиХ, кршећи правила међународног права и то чл.301. тач.1.А) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата и чл.4. ст.2.А) и чл.13. II Допунског протокола уз ову конвенцију са умишљајем помогао припадницима своје јединице Слободану Медићу, Пери Петрашевићу, Браниславу Медићу, против којих је кривични поступак окончан правноснажном пресудом, затим Момић Милораду, против кога је кривични поступак раздвојен, те Слободану Давидовићу, који је у вези истог догађаја осуђен правноснажном пресудом надлежног суда у Републици Хрватској, као и другим НН припадницима исте јединице да лише живота шест заробљених лица - цивила муслиманске националности и то: ФЕЈЗИЋ САФЕТА, рођеног 1978.године, АЛИСПАХИЋ АЗМИРА, рођеног 1978.године, САЛКИЋ СИДИКА, рођеног 1959.године, ИБРАХИМОВИЋ СМАИЛА, рођеног 1960.године, САЛИХОВИЋ ДИНУ, рођеног 1979.године и ДЕЛИЋ ЈУСУ, рођеног 1970.године. Према диспозитиву радње помагања састоје се у томе што је Александар Медић поступајући по наређењу Слободана Медића, команданта поменуте јединице, да се у близини борбеног положаја, на месту где је раније било борбених дејстава, стрељају заробљена лица и то тако да се представи да су у тим дејствима погинула, са аутоматском пушком у руци, заједно са другим, сада правноснажно осуђеним лицима

учествовао у превозењу заробљених лица камионом до места у близини насеља са спаљеним викендицама, затим по искрцају заробљених лица којима је било наређено да легну на земљу, заједно са истим припадницима јединице држећи и даље аутоматску пушку у рукама чувао заробљена лица да не побегну, потом са истим саучесницима и са још два НН припадника јединице који су такође држали аутоматске пушке у рукама спровео заробљена лица даље до спаљене викендице Звиздић Хасана, те да је на тај начин свим наведеним радњама заједно са осталим саучесницима за све време од поласка из Трнова па до доласка пред спаљену викендицу код заробљених лица стварао осећај безнадежности и одсуство воље за покушај бекства. Поред тога, у истом диспозитиву као радња помагања у извршењу кривичног дела наводи се и то да је оптужени Медић Александар на крају, код поменуте викендице стајао са пушком у руци док су преостали саучесници најпре стрљали четири заробљена лица, затим за време док су преостала два заробљена лица пренела лешеве стрљаних до куће, као и за време док су потом његови саучесници стрљали и ова два преостала заробљена лица у самој викендици.

Правноснажном пресудом Окружног суда у Београду – Већа за ратне злочине у овом предмету К.В. 6/2005 од 10.04.2007. године, која је у односу на осуђене Слободана Медића, Перу Петрашевића и Александра Вукова потврђена, а у односу на осуђеног Бранислава Медића преиначена само у погледу одлуке о казни пресудом Врховног суда Србије Кж Р.3.2/07 од 13.06.2008.године, правноснажно су утврђене чињенице у погледу статуса паравојне јединице „Шкорпиони“ којој припада оптужени Александар Медић, у погледу карактера оружаног сукоба за време грађанског рата у тадашњој Републици БиХ, затим у погледу идентитета и броја стрљаних цивила као и у погледу места и начина извршења кривичног дела и учешће у извршењу кривичног дела осуђених Слободана Медића, Пере Петрашевића и Бранислава Медића, због чега у погледу свих ових околности нема потребе да се посебно изјашњавам, а у вези тога остајем у свему при раније датој завршној речи.

Међутим, када су у питању радње оптуженог Александра Медића, у односу на њега наведеним пресудама је правноснажно утврђено, пре свега, а супротно одбрани оптуженог Александра, да је оптужени Слободан Медић издао наређење за стрљање заробљених цивила муслиманске националности свим припадницима свог личног обезбеђења, укључујући ту и Александра Медића, као и возачу Браниславу Медићу. С тим у вези, још једанпут цитирам, како је то наведено у жалби овог Тужилаштва на првостепену пресуду, исказе оптуженог Петрашевића из истраге са записника од 08.09.2005. године који је прочитан на главном претресу на дан 21.12.2005. године страба 54/68, када оптужени Петрашевић поред осталог каже: „знам да је мени пренео то наређење (мисли на Слободана Медића), ту је био и Аца поред мене, Медић Александар“, а на страни 63/68 истог записника о главном претресу, на питање браниоца Перковића о томе ко је био присутан када му је Медић Слободан наредио да се изврши ликвидација, одговара: „мислим да је ту био Медић Александар“. Да је опт.Медић Александар био присутан када је

издата предметна наредба потврђује у свом исказу и сведок Стојковић на главном претресу од 23.02.2006. године – страна 35/97 када објашњава да су сви били са командантом па и Медић Александар када је сведок дошао пред команду, а пре него што су сви ушли у камион, као и то – страна 36/97 да када је Слободан Медић осталима рекао „Ајмо да се изврши задатак“, да се у том моменту камион са заробљеницима налазио три до четири метра удаљен од места где су сви стајали.

Што се тиче самих радњи помагања које је предузео оптужени Александар сматрам да је заправо неспорно имајући у виду и одбрану оптуженог, а поготово имајући у виду видео запис са ВХС касете који смо овде сви заједно прегледали на главном претресу, да је оптужени заиста држећи све време аутоматску пушку у рукама учествовао у превозењу заробљених цивила муслиманске националности од Трнова до места искрцаја, у њиховом чувању на том месту до тренутка кретања до места стрељања, затим у њиховом спровођењу до места стрељања и у обезбеђивању самог стрељања како на ливади код викендице тако и у самој викендици. Све ове радње на идентичан начин предузимали су и остали саучесници и то припадници личног обезбеђења команданта и возач Медић Бранислав од кретања из Трнова до самог чина егзекуције, а извиђачи (НН припадници „Шкорпиона“ који су на место искрцаја дошли са Вуков Александром) од кретања са места искрцаја па до чина саме егзекуције. Дакле, све ове радње које је предузео оптужени Александар Медић, али и други припадници јединице „Шкорпиони“ су биле неопходне да би се извршило само стрељање па се њима значајно доприноси, подупире и олакшава извршење кривичног дела.

Према томе, значај доприноса оптуженог Александра у извршењу кривичног дела и стрељању заробљених цивила је у свему једнак са доприносом осталих саучесника, сем у томе што опт.Александар није пуцао. Међутим, на основу изведених доказа, а супротно одбрани оптуженог, се утврђује да оптужени Александар није пуцао, не због тога што није хтео да учествује у извршењу кривичног дела, већ због тога што се у моменту стрељања уплашио. Ниједан доказ или исказ појединих оптужених током овог кривичног поступка не указује на то да би оптужени Александар желео да се не изврши наређење Слободана Медића или да би он сам лично пожелео да не изврши то наређење. Напротив, на видео запису који је прегледан на главном претресу јасно се уочава да оптужени Александар својим понашањем јасно демонстрира вољу да се наређење Слободана Медића изврши, а из исказа сведока Стојковића произилази да је у јединици било опште познато да је оптужени Александар као припадник личног обезбеђења команданта волео да се прави важан, али да је заправо био врло плашљив. Према исказу опт.Петрашевића прво питање које је Слободан Медић поставио, по повратку учесника у стрељању у Трново, је било да ли се Александар Медић „прекалио“, што са једне стране говори о томе да је Слободан Медић управо наредио Александру Медићу да учествује у стрељању како би савладао ту своју плашљивост, а са друге стране да је командант очекивао да се може

десити да се његов кум, опт.Александар уплаши и да не узме учешће у стрељању. Дакле, опт.Александар када је примио наређење од команданта за стрељање заробљених цивила поступао је по том наређењу, хтео је извршење тог наређења и допринео извршењу наређења за све време од поласка из Трнова до окончања стрељања, с тим што једино није предузео радњу стрељања, али не због тога што није желео да се она изврши, већ због тога што се уплашио, па према томе његов умишљај обухвата осим помагања и све битне елементе кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из чл.142. ст.1. Кривичног закона Југославије.

Претходна пресуда у овом предмету К.В.6/2005 од 10.04.2007.године управо је укинута у односу на оптуженог Александра због контрадикторности које се односе на умишљај оптуженог Александра. Наиме, у делу пресуде који се односи на утврђено чињенично стање и кривицу опт.Александра првостепени суд је нашао, и то сасвим правилно да радње које је предузео опт.Александар имају сва обележја помагања у извршењу предметног кривичног дела, као и да постоји његов умишљај како за помагање тако и за све битне елементе предметног кривичног дела. Међутим, првостепени суд је у делу који се односи на казну, а у жељи да оправда благо кажњавање опт.Александра навео нешто потпуно супротно тј.да оптужени Александар није пуцао приликом стрељања због тога што није желео да се ово кривично дело изврши. Но, правилним тумачењем доказа како је то напред објашњено, наведена противречност се на не сумњив начин отклања јер се опт.Александар усагласио са радњама осталих оптужених, због чега се и не поставља питање његовог евентуалног избора у смислу напуштања јединице у којој се налазио, односно његовог ограђивања од целог овог догађаја.

У поменутој пресуди Врховног суда Србије указује се, када је у питању опт.Александар, на нејасноћу која се тиче чувања страже од стране оптуженог Александра у ситуацији када се заробљена лица воде и налазе у условима безбедним за јединицу „Шкорпиони“ и с тим у вези да ли су заробљена лица када су била окружена осталим војницима била у могућности да побегну. Међутим, правилним тумачењем свих изведених доказа долази се до закључка да управо и једино окружење војника у коме учествује и сам оптужени Александар представља брану да заробљеници побегну, те да управо својим понашањем, како се то види на приказаном снимку, оптужени Медих и остали саучесници стварају код заробљених лица осећај безнадежности и одсуство воље за покушај бекства. Из исказа свих оптужених као и из исказа саслушаних сведока припадника јединице „Шкорпиони“ произилази да је јединица „Шкорпиони“ била стационирана у самом месту Трново, а да је део те јединице био на положајима који су били доста удаљени и од Трнова и од места искрцаја, као и од места где је извршено стрељање. Дакле, територија на којој је обављено превозење заробљених лица камионом, њихово искрцавање и затим спровођење до места стрељања и само стрељање није у непосредној близини припадника јединице „Шкорпиони“ или других снага Војске Републике Српске, а на видео снимку се несумњиво утврђује да се цео овај догађај одвија у ненасељеном делу територије који је брдовит и шумовит, што

само по себи, уколико се опт.Александар и његови саучесници не би понашали на начин како су се понашали, даје могућност да неко од заробљених лица покуша па можда и успе у бекству. С друге стране, супротно тврдњи одбране да је за заробљенике немогуће да се усуде да покушају бекство због тога што се налазе на територији која је запоседнута од противничких формација, из самих околности догађања па и на основу исказа сведока Стојковића произилази да су претходно заробљена лица доведена камионом чак из околине Сребренице, да та заробљена лица нису знала где се налазе, а поготово да нису могла знати какав је у том крају, знатно удаљеном од Сребренице, распоред противничких формација па да те околности нису могле да представљају сметњу да они покушају бекство. Исто тако, нетачна је тврдња одбране да су сва заробљена лица била изнемогла и уплашена и у таквом стању неспособна да предузму бекство, јер се прегледом видео записа целог догађаја јасно уочава да су у таквом стању били само млађи заробљеници, док су од старијих нарочито двојица који су последњи стрељани били у таквом физичком стању да су могли да обаве преношење четири леша раније стрељаних заробљених цивила од ливаде до саме викендице, а што према видео запису, за овакву радњу није мало растојање. Дакле, сви старији заробљеници су били у таквом стању да су могли да покушају бекство уколико оптужени Александар, као и остали саучесници, не би предузимао описане радње помагања.

Оптужени Александар Медић током поступка се брани да он није знао каква је наредба издата од стране команданта Слободана Медића и да због тога све док није отпочело стрељање, није знао да ће то стрељање бити и извршено, а његов бранилац наводи да оптужени Александар није могао да чува стражу јер за то није било било какве потребе и да његово присуство за све време догађаја не може имати карактер помагања јер би и без његовог присуства се догађај одиграо на исти начин и заробљена лица би била стрељана.

Сматрам да је оваква одбрана неоснована и уперена на избегавање кривичне одговорности.

Што се тиче присуства оптуженог Александра издавању наредбе за стрељање од стране команданта Слободана Медића већ сам у претходном излагању указао не само на то да је правноснажном пресудом то утврђено, већ и на конкретне доказе на основу којих се несумњиво закључује да је оптужени Александар био присутан том приликом – исказ сведока Стојковића на главном претресу од 23.02.2006. године и исказ осуђеног Петрашевића у истрази од 08.09.2005. године и на главном претресу од 21.12.2005. године. Поред тога указао сам и на то да је командант „Шкорпиона“ желео да се његов кум, опт.Александар, „прекали“, због чега је потпуно нелогично да би он пропустио да наредбу изда у присуству опт.Александра. Поред тога из исказа сведока Стојковића како током целог поступка, тако и на главном претресу од 08.12.2008. године (страница 20/44 записника са тог главног претреса), као и на основу исказа осуђеног Пере Петрашевића који је дао у својству окривљеног произилази да су учесници у стрељању по повратку са

задатка, а након реферисања команданту њихове јединице, сви заједно коментарисали у присуству самог оптуженог Александра чињеницу да он није пуцао због плашљивости, да према томе није извршио наређење и да је том приликом опт.Александар ћутао, а сигурно је, да заиста није чуо претходно како наређење гласи, да би се тиме правдао и пред командантом и пред својим друговима из јединице.

У вези издавања наређења за стрељање одбрана ће се свакако позивати на измењени исказ сведока Стојковића на главном претресу од 08.12.2008. године и на незнатно измењен исказ сведока Пере Петрашевића на данашњем главном претресу. Међутим, и поред чињенице да су и сведок Стојковић и сведок Петрашевић својим последњим сведочењима желели да помогну опт.Александру, њихово другачије казивање у односу на њихова ранија казивања немају онакав значај како ће то истаћи одбрана.

Анализом исказа сведока Стојковића са главног претреса од 08.12.2008. године у односу на три битна момента овог догађаја јасно се утврђује жеља овог сведока да помогне оптуженом Александру да избегне или бар ублажи своју кривичну одговорност. На овом месту ћу анализирати његов исказ у вези првог битног момента – присуства оптуженог Александра приликом издавања наредбе за стрељање, а у преостала два битна момента даћу анализу касније. У ранијем исказу на главном претресу од 23.02.2006. године сведок Стојковић је тврдио да су сви припадници обезбеђења команданта јединице, па и оптужени Александар били испред команде пре него што су ушли у камион и да су се налазили три до четири метра удаљени од места где се налазио камион, те да им је командант издао наређење да крену на извршење задатка (страница 35/97 и 36/97 записника о том главном претресу), док је на главном претресу од 08.12.2008. године (страница 9/44) најпре износи тврдњу да није видео оптуженог Александра све док камион није дошао до места искрцаја. Осим што је ово казивање супротно са његовим ранијим казивањем, оно само по себи не значи да оптужени Александар није био ту присутан, већ само да га наводно сведок Стојковић тада није видео. Међутим, када је сведоку Стојковићу предочен његов ранији исказ на страни 16/44, сведок ретерира тако што тврди да је могуће да је Александар Медић био на том месту ако је он тако рекао, али да је у том случају био испод шљиве са осталим припадницима личног обезбеђења команданта, али не у близини камиона. Дакле, из оваквог понашања сведока Стојковића може да се извуче само један правилан закључак, а то је да је тачно оно што је казао на главном претресу на дан 23.02.2006. године.

Што се тиче исказа који је Пера Петрашевић данас дао у својству сведока и који се у односу на раније дате исказе у својству окривљеног у истрази на дан 08.09.2005. године, те на главном претресу на дан 21.12.2005. године различит само у погледу тога што је раније тврдио да је опт.Александар био присутан приликом издавања наређења за стрељање, а сада као сведок тврди да не може да се сети да ли је сваки од припадника обезбеђења био ту или не. Ни овако измењен исказ не потврђује одбрану опт.Александра да није био присутан када је издато наређење. С друге стране,

сведок Петрашевић је на данашњем главном претресу несумњиво потврдио да је улога свих припадника обезбеђења приликом догађања на месту искрцаја и на путу до викендице као и за време стрељања била, укључујући и опт.Александра да чувају заробљена лица како не би покушавали бекство, те да зато није била потребна нека посебна наредба јер се то, с обзиром на крајњи циљ, подразумевало, а како је то сведок Петрашевић објаснио приликом обављања тог дела задатка – чувања заробљеника, сви припадници јединице који учествују у овом догађају су се у том циљу самоиницијативно, са пушкама у рукама, распоређивали.

Што се тиче доприноса оптуженог Александра као помагача у извршењу кривичног дела, о томе сам већ говорио на почетку када сам анализирао радње кривичног дела које је предузео оптужени Александар и њихов допринос извршењу кривичног дела односно стрељању шест заробљених цивила муслиманске националности. Овом приликом бих се позвао и на анализу видео записа који је снимео сведок Стојковић и који је прегледан на главном претресу, па у вези тога желим сада да укажем на битне детаље видео записа који се односе управо на оптуженог Александра. Уз жалбу на претходну пресуду у овом предмету, а поводом одлуке о казни у односу на оптуженог Александра, Тужилаштво за ратне злочине приложило је осам фотографија са ознаком на полеђини Александар Медић број 1 до броја 8. На фотографијама број 1 и број 2 приказана је позиција опт.Александра са аутоматском пушком у руци поред камиона пре поласка из Трнова, на фотографији број 3 приказана је његова позиција са аутоматском пушком у руци поред заробљеника који леже, на фотографијама број 4 и 5 приказана је позиција оптуженог Александра са пушком у руци приликом спровођења заробљеника од места искрцаја до места стрељања, на фотографијама број 6 и 7 приказана је позиција оптуженог Александра са аутоматском пушком у руци за време док два заробљеника преносе неког од стреланих и положај Александра Медића и једног припадника „Шкорпиона“ у грмљу, а на фотографији број 8 приказана је позиција оптуженог Александра са аутоматском пушком у руци испред викендице када се стрељају преостала двојица заробљеника у самој викендици. Ове фотографије су скинуте са видео записа и сврха овог указивања јесте не да те фотографије саме по себи буду доказ, већ да буду водич приликом поновног прегледа снимка како би се што боље уочили поједини детаљи који се односе на понашање оптуженог Александра. С једне стране из положаја и става опт.Медић Александра, начина на који држи оружје и како учествује током целог овог догађаја се утврђује да у овом делу радњи, које је предузимао, у свему поступа на начин како то чине и сви остали припадници јединице „Шкорпиони“, који учествују у овој ликвидацији, са јасном одлучношћу да се ово кривично дело – ликвидација цивила изврши, тако да чињеница што и сам није пуцао, а у извршењу кривичног дела учествовао као помагач, сама по себи не указује на то да он није желео да се то кривично дело изврши, већ да се он тада уплашио и једино из тог разлога није пуцао, због чега је касније и био предмет поруге осталих учесника у овом догађају. Посебно указујем на део видео записа везан

за фотографије 6 и 7 када после стрељања четворице заробљених лица два преостала заробљеника преносе тела стрељаних заробљеника са ливаде, пролазећи испод неколико крошњи олисталих стабала до саме викендице где се управо види детаљ како у време преношења једног од тела стрељаних цивила оптужени Александар стоји на ливади у близини наведеног дрвећа, а један припадник „Шкорпиона“ мало даље делимично заклоњен крошњом дрвета, држећи аутоматску пушку у руци као што то чини и опт.Александар, а што управо указује да је тачан исказ сведока Стојковића на главном претресу од 23.02.2006. године (страна 56/97), када тврди да су припадници „Шкорпиона“, цитирам: „били у потезу од тог дешавања до викендице, значи распоредили се да не би дошло да ова двојица да би побегли“. Дакле, анализом овог дела видео записа долази се и до другог битног момента пристрасног сведочења сведока Стојковића на главном претресу од 08.12.2008. године јер на овом претресу (страна 25/44) сведок за разлику од раније тврди да није било посебног распореда на ливади, али у наставку сведочења када му је предочен ранији исказ, каже да постоји могућност да је распоред на ливади био управо такав да заробљеници не би побегли.

С обзиром на све напред изнето, предлажем да суд оптуженог Александра Медића огласи кривим због кривичног дела које му се ставља на терет, те да га осуди на казну по Закону.

Што се тиче околности које треба да имају утицај на казну ја у свему остајем при наводима из раније завршне речи и при наводима из жалбе на ранију првостепену пресуду. Пре свега указујем да опт.Александар заправо не признаје да учествује у извршењу предметног кривичног дела када изражава жаљење због догађаја, али не и стварно кајање, јер он у својој одбрани, како је то напред објашњено, неосновано износи тврдњу да све до момента док није почела пуцњава на заробљене цивиле, није знао да ће они бити ликвидирани. Желим да нагласим да и даље сматрам да се на основу исказа сведока Стојковића утврђује да се опт.Александар, знајући да ће заробљеници бити стрељани, над њима додатно изживљавао јер сведок на главном претресу од 23.02.2006. године (страна 41/97) наводи: „први је Аца био испитивао...нешто око секса, питао је овог задњег десно, питао је: „јеси ли прцао?“, а он каже нисам, а Аца му је рекао као „и нећеш“, у том смислу неком је рекао“. Посебно ово потврђује и сам оптужени Александар када је у наставку саслушања сведока Стојковића на претресу следећег дана 24.02.2006. године коментарише исказ сведока Стојковића следећим речима: „ја се јесам нашалио и то стоји, али ја да сам знао да ће бити стрељани ти заробљеници, сигурно то не бих урадио“. Дакле, том приликом опт.Александар није негирао ниједну изговорену реч сведока Стојковића у вези овог догађаја.

Међутим, одбрана износи тврдњу да у транскрипту снимка нема ових речи, већ сасвим других речи које немају исти смисао, па тако и сам оптужени Александар током испитивања сведока Стојковића на главном претресу од 08.12.2008. године (страна 42/44), сада тврди: „нисам питао да ли је, кад већ морам се изражават, заробљеник прцао, већ сам му рекао да нисам, да нисам прцао због њега, а нисам га питао јел прцао. Онда сам рекао, а ниси ни ти

прцао, а оно што је сведок рекао „и нећеш“, то сто посто нисам рекао, а то се види и на филму». Па због свега тога, бранилац сматра да оптужба треба да се заснива у погледу ове околности само на транскрипту из налаза вештака, јер треба избрати или налаз вештака или исказ сведока. Међутим, ово становиште је потпуно неосновано, јер је суд дужан да оцени сваки доказ који је изведен током поступка како појединачно тако и у складу један са другим. У налазу судског вештака Слободана Јовичића од 24.11.2006. године у одељку „ЗАКЉУЧАК И МИШЉЕЊЕ“ наводи се у тачки 2. да је анализа аудио материјала на ВХС касети показала да је аудио материјал настао преснимавањем, где је аудио сигнал превише појачан услед чега је говорни сигнал амплитудски лимитиран и услед чега је шум знатно појачан, затим у тачки 4. да је због лошег квалитета аудио записа транскрипт рађен на принципу максималног извлачења говорне информације, те су могуће мање непрецизности на нивоу гласова или дела речи, а у делу налаза који је означен са III «АНАЛИЗА АУДИО ЗАПИСА» - тач.3/1. «АНАЛИЗА КВАЛИТЕТА СИГНАЛА ЗАПИСА» поред осталог се наводи да констатовани ефекти у знатној мери утичу на смањење разумљивости говорног сигнала и на отежано формирање транскрипта. Дакле, на основу оваквог налаза и мишљења судског вештака може се закључити да је оно што је вештак констатовао у транскриптима разговора са видео записима тачно, али да због разних сметњи, различите удаљености говорника, говора у исто време, у транскриптима није доследно забележено све што су учесници у догађају казали односно изговорили.

Када се с друге стране анализира део исказа сведока Стојковића са главног претреса од 08.12.2008. године у односу на предметне изговорене речи, долази се до трећег битног момента на основу кога се закључује да сведок жели да помогне оптуженом Александру. Наиме, иако је на претресу од 23.02.2006. године цитирао поменуте речи оптуженог Александра у разговору са једним од заробљеника и означио на снимку са којим је од заробљеника оптужени Александар разговарао каже први с десна, на главном претресу на дан 08.12.2008. године у вези истог догађаја сведок казује (страница 10/44) „нешто било у питању око неких девојака, не могу да кажем тачно речи“, а затим у наставку исказа (страница 21/44) каже: „Аца рекао: „нисам због тебе прцао“ “. Дакле, сведок уопште не помиње разговор о коме је раније говорио, а притом цитира управо речи из транскрипта које се налазе у налазу и мишљењу судског вештака које је изговорио оптужени Александар „нисам због тебе прцао“, што значи да се са транскриптом упознао накнадно и да је навео те речи због тога што се налазе у транскрипту, а не због тога што се сећао да је те речи изговорио оптужени Александар и то очигледно због тога што је видео да у транскрипту тих речи нема. Међутим, када му је предочен ранији исказ сведок Стојковић је изјавио (страница 23/44): „знам ја тачно шта сам рекао, знам да сам рекао „јеси ли прцао, ниси и нећеш, ја стојим да сам то рекао“, а на страници 24/44 потврђује да се заиста када је раније сведочио тако сећао догађаја о којем је причао, па је због тога тако и рекао на главном претресу. Према томе, ако се повежу изнете околности са делом из налаза и

мишљења судског вештака у одељку под називом IV - «КОРЕКЦИЈА ЗАПИСА ТРАНСКРИПТА» – тач.4.2. «ВХС – ЗАПИС ТРАНСКРИПТА - КАДАР БРОЈ 4.», утврђује се да се управо иза дела разговора за који оптужени Александар тврди да га је водио и да је изговорио речи које стоје у транскрипту, налази део где се констатује да се региструју пуцњи, да има доста шума, да је разговор врло неразумљив и поједини гласови и речи, што значи да је заиста могуће да је оптужени Александар заробљенику рекао да неће прцати, а да то не може да се региструје приликом прегледавања аудио дела ВХС записа, али је свакако сигурно да је овакав сегмент разговора веома карактеристичан и да сведок Стојковић није никако то могао да измисли већ је то описао у свом ранијем исказу управо због тога што се тога сећао. У прилог овоме говори и оно што је председник Већа констатовао приликом прегледавања снимка да се оптужени Александар у току управо овог дела разговора смејао, јер да се разговор одвијао само у односу на оно што оптужени Александар тврди, не би ни било неког посебног разлога за смех. Но, са друге стране чак ако би суд нашао да је утврђено само оно што се наводи у транскрипту у оквиру налаза и мишљења судског вештака, сматрам да и такво вођење разговора од стране оптуженог Александра представља изживљавање над жртвама за које он добро зна да ће бити непосредно иза тога стрељани.

У вези пристрасног сведочења сведока Стојковића на главном претресу од 08.12.2008.године, желим да кажем још нешто. Да би оправдао измену свог исказа овај сведок тврди да код истражног судије, када је давао исказ, није био пуштен тонски запис, већ само видео снимак на лап-топу (записник са главног претреса од 08.12.2008.године, страна 22/44), што би значило да он није имао прилику да чује тонски запис ни код истражног судије ни на главном претресу од 23.02.2006. године, већ тек 24.02.2006. године, када је на главном претресу званично извршен преглед поменутог аудио-видео записа. Међутим, и у погледу ове околности сведок не говори истину, јер се прегледом записника о његовом саслушању код истражног судије Ки.В.бр.7/2005 од 15.06.2005. године – страна 38. и 39., утврђује да истражни судија пита сведока Стојковића: „јесу ли ово ваши коментари што се чују?“, а сведок одговара: „Да“, те да надаље следи изјашњавање сведока о ономе што се чује на снимку, посебно када се чују поједини пуцњи.

На крају посебно истичем, оно што је Тужилаштво за ратне злочине и раније истицало у завршној речи и жалби, да су приликом извршења предметног кривичног дела лишени живота млади људи и деца, од којих су троје малолетни и то Сафет Фејзић, који је у време извршења кривичног дела имао 17 година и 6 месеци, Азмир Спахић, који је имао 16 година и 9 месеци и Дино Салиховић, који је имао само 16 година и 20 дана; да ниједна од жртава није дала повод за извршење предметног кривичног дела, да су сви оптужени, па и опт.Александар нељудски поступали према заробљеним цивилима, јер су их тукли, вређали, ускраћивали им воду и све то радили у веселој и опуштеној атмосфери демонстрирајући притом да се не ради о пуком извршавању наређења, већ и о њиховој жељи да у томе својевољно учествују, те да мотив –

прикривање злочина у Сребреници, указује на ниске побуде свих учесника у извршењу овог кривичног дела.

Због свега изнетог, предлажем да тај суд опт.Александру Медићу изрекне што строжију казну, много ближу законском максимуму него минимуму. Тужилаштво за ратне злочине и даље остаје при ставу који је изнет у претходној завршној речи и у жалби на претходну првостепену пресуду, да је једина праведна казна за помагање у убиству шест заробљених цивила приликом извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. ст.1. Кривичног закона Југославије, максимална казна предвиђена за ово кривично дело, али с обзиром на изражен став Врховног суда и казне које су правноснажно изречене осуђенима Пери Петрашевићу и Медић Браниславу, Тужилаштво више не инсистира на раније изнетом ставу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

БРАНИЛАЦ *адв.Жељко Фајфрић*

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Ја ћу бити много краћи од тужиоца, чија ми је овако завршна реч интересантна више због домишљатости него због понуђених доказа. Дакле, првобитном оптужницом тужилаштво је Александра Медића теретило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:Станите молим вас зауставите се. Морамо да прекинемо.

Почећемо од овога значи **завршна реч браниоца Жељка Фајфрић адвокату**

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Да поновим да ћу бити много краћи од тужиоца чија је завршна реч овако више пуна домишљатости, већ неки доказа и више тумачења већ правих чињеница. Дакле, првобитном оптужницом тужилаштво је Александра Медића теретило истоветно са осталим окривљенима. Никакву разлику није правило међу онима који су оптужени. Лично то сам тако и навикао, очекивао сам да се оптужница ипак конкретизује и да сваки од оптужених буде оптужен за своју конкретну радњу и свако за свој конкретан умишљај. Тиме би судско веће, али и одбрана имали много јаснију ситуацију и то је била обавеза тужилаштва, сви бисмо ми онда знали за чега је оптужен Слободан Медић, за чега је оптужен Пера Петрашевић, за чега Вуков, за чега Бранислав, а за чега Александар Медић. Из саме оптужнице требало је да видимо ко је од оптужених наредио стрељање, ко је пуцао, ко је убијао. Међутим није било тако, због тога смо дошли, ово посебно за одбрану у апсурдну ситуацију. Александар Медић је био оптужен исто као и сви остали.

Због тога је одбрана, ту мислим на себе, скоро цело суђење провела у томе да докаже да Александар Медић тога дана није пуцао и никога није убио. Тек пред сам крај суђења тужилаштво је у односу на Александра Медића конкретизовало оптужницу и оптеретило га за радњу помагања и то за чување страже, баш чување страже, дакле не чување заробљеника, него чување страже. Није истина, још једном кажем, није истина да тужилаштво од самог почетка посебно Наташа Кандић нису знали да Александар Медић није пуцао. То је речено пуно пута и током истраге, а то се види из самог видео снимка. Ја се не чудим што Наташа Кандић није желела да види оно што су сви видели и што су сви знали. Чак њен пуномоћник Тодоровић једно време мени доста симпатичан, је упорно остао код неких својих ставова у вези са Александром Медићем иако се уверио и мени је пар пута рекао, да много тога није тачно, како каже Артур Шницлер «инат је јединствена снага немоћи у својој немоћи да протуре оно што желе они су једноставно заборавили да траже исто», да поновим још једном они мене изненађују. Бескрајно се чудим и сада се чудим што је тужилаштво чекало све до краја суђења па да коначно призна да Александар Медић није пуцао. Е сад то ме некако подсећа као да је то била нека врста тактике или можда и јесте. Тако смо ми и стигли до краја првостепеног суђења, и одбрана више није имала времена да на било који начин покуша доказати да код Александра Медића тога дана нема умишљаја. Прецизније да Александар Медић тек када почиње пуцање, тек када почиње убијање схвата да се налази усред стрељања, тек тада, тек тада он сазнаје шта је њихов прави задатак. До тада он то не зна, а не може ни да наслути јер «Шкорпиони» господи што год ми причали о њима они до тада никога нису стрељали и они нису били убице. Тек од тог момента када почиње пуцања може се говорити о умишљају Александра Медића, тек од тог момента, од момента пуцања може се пратити његово понашање и закључити да ли он има било каквога удела у овом кривичном делу. Све сам ја то током првостепеног суђења спомињао, међутим некако је то пролазило и председница већа Божиловићка није обраћала много пажње на то и управо тај пропуст, покушава сада да исправи Врховни суд, и због тога ми имамо ово овде поновљено суђење. Е сад шта смо ми чули током мислим да је било три дана претреса. Сведоци Стојковић и Петрашевић не знају да ли је Александар Медић добио тога дана наређење Слободана Медића Боце, чак они су убеђени да није. Петрашевић зна да је Боца наредио једино њему Петрашевићу, Стојковић је чуо да ће бити стрељања тек у камиону и то од Бранислава Медића. Сам систем командовања је такав да командант издаје наређење ономе ко је задужен за задатак. Дакле, командант у овом случају Боца, не наређује свакоме Шкорпиону појединачно већ само ономе коме поверава да изведе задатак, да је супротно од тога ми би то знали. Петрашевић и Стојковић то не би пропустили да кажу, а не би ни Бранислав Медић. Конкретно Боца даје наређење Петрашевићу, а овај Петрашевић никога није контактирао, то је и сада рекао, он никоме није говорио о стрељању, успут «Шкорпиони», нико од њих не прича да ће бити стрељање, око камиона дакле нико то не спомиње, чак ни на овом путу нико то не спомиње. И то су исто

казали сви сведоци, да поновим још једном нема начина, нема заиста начина да је Александар Медић на било који начин сазнао или могао сазнати за праву природу њиховог задатка. Боца му то није наредио, Петрашевић не прича о томе, а нико током пута не говори да ће бити стрељање, а Александар Медић не може ни да наслути да ће бити стрељања јер то је непозната ситуација за њих, «Шкорпиони» до тада никога нису стрељали, он нема начина да види са се води на стрељање. Дакле то је једна сасвим нова ситуација не само за њих, него за све њих. Александар Медић не може чак ни да претпостави јер је ово за њега тотална непознаница. Александар Медић не зна да ће бити стрељања све док Пера Петрашевић није убио првог Муслимана, тек од тог момента може да се говори о умишљају Александра Медића, тек од тог момента Александар Медић зна да се овде ради о убијању. До тада он нити зна нити може да зна. Е сад тужилаштво се стално позива на то да је Медић ипак знао и сад то чујем и у завршној речи од тужиоца, али оно што сад ја замерам завршној речи тужиоца јесте да он не нуди ни један једини доказ за такву своју тврњу. Све су ово домишљања, размишљања. Тужилац не нуди доказа јер га нема, не нуди доказа зато што ти доказ ни не постоје. Једино што је ово тужилаштво имало овде, а данас немају ни то, једино оно што су имали јесте оно што је сведок Стојковић изјавио, помало нејасно на ранијем суђењу и то сам замерам стално тужилаштву да стално вади селективно, како њима шта одговара. У разговору са заробљеним Муслиманом, тужилаштво сад опет то спомиње, Медић је наводно рекао «и нећеш» то је једини чуо Стојковић, једини је он то чуо и из тога се тужилаштво изводи закључак да Медић зна да ће бити стрељани. Оно што стално заборавља јесте видео снимак, понављам још једном видео снимак који је круна њихових доказа. Да нема тог снимка господо не би било ни овог суђења. Тај видео снимак је два пута, понављам два пута и још једном два пута, два пута је тај снимак вештак преслушавао и шта је пронашао, то «и нећеш» нема нигде. Вештак није пронашао да је то било ко рекао, не да то није рекао Александар Медић, већ то није рекао нико, то не постоји. То је сведок Стојковић једноставно пречуо, на овом суђењу пре месец дана имали смо тог Стојковића, поново је он саслушаван на те исте околности, прегледао ту касету и јасно рекао да ту реч не чује. Дакле, јасно нам је Стојковић рекао да то «и нећеш» није рекао нико, јасно је казао да то «и нећеш» не постоји, е сад нешто што мени није јасно код тужилаштва, микрофон на камери, свакој камери је веома осетљив, он јасно снима звуке. Ништа микрофон не пропушта и овај овде, ништа не пропушта, чак снима јасно и оно што не може да чује онај ко то снима. Понављам микрофон на камери чује и оно што сниматељ не чује, дакле не може бити, не може бити да сниматељ чује, а да камера и њен микрофон то не региструју. Овај микрофон све региструје што ја кажем, не може бити да је тужилац нешто чуо а да овај микрофон није реаговао. Према томе то је то. Парадоксално да је тужилаштво могло да поверује да је Стојковић који снима чуо то «и нећеш», а камера коју он држи у рукама, која све то снима, која има осетљив микрофон и која то мора забележити једноставно не региструје те речи, е сад моје питање је како то, како то објаснити, да је Стојковић то чуо онда би то чула и

камера, јер је и она била ту исто где је и Стојковић био, а камера ипак боље чује од њега и камера нигде не хвата те речи. Стојковић је сниматељ, он не може да зна нешто, да види нешто, да чује нешто а да то камера није снимала, он види кроз камеру, а она боље чује. Е сад нешто што ми је овде мало и тужилаштво навело да нешто кажем о томе фамозном сведоку Стојковићу, ја нећу бити господо лицемер, нисам био ни прошле завршне речи и позивам вас да ни ви то не будете. Мислим да се ни ви тужиоче нећете наљутити због овога што ћу сада рећи, али како каже Толстој «дубока река неће се замутити, ако у њу бациш камен», тако и са човеком, ако се љути због речи онда он није река већ је бара. Дакле, ствари треба назвати овде правим именом, са Стојковићем је очигледно направљен неки договор, он ће да сведочи, а заузврат неће бити оптужен. Када један такав сведок који је главни сведок тужилаштва. Дакле, када један такав сведок каже да Александар Медић није знао да ће бити стрељање. Када он каже да нема учешћа Александра Медића у стрељању, када он сада каже да је пречуо то фамозно «и нећеш», шта ја још треба да додам. Зар он није највећи доказ невиности Александра Медића, какав доказ ја још могу понудити. Имамо сад и тај видео снимак, шта да кажем, гледали смо га већ неколико пута, ту видимо Александра Медића на снимци, он је стварно ту, али он заиста нема никакву улогу. Све се одвија мимо њега, он је једино ту. Сам догађај би се догодио и без њега исто као и са њим. Он нема никакву улогу, никакву радњу. На видео снимку док траје стрељање нигде не видимо Александра Медића, тек негде пред крај догађаја, камера га хвата у два момента. Није активан, стоји и гледа. Он ту заиста нема било какве улоге, једноставно стоји са пушком високо дигнутом увис. У завршној речи на завршетку прошлог суђења поставио сам једно јасно питање, господо шта је Александар Медић још требао да уради када је почело ово пуцање. Сад ћу поставити још важније и директније питање, шта је Александар Медић могао да уради, не шта је требао већ шта је могао, да ли је могао спречити овај догађај, није, да ли је могао нестати није, да ли се могао супротстављати није, није могао да уради ништа, ама баш ништа. Једино што је могао јесте да стоји и да гледа и то је баш урадио. Није ни могао више, он за стрељање не зна док не почне пуцање, када пуцање почиње он га неће, он стрељање не прихвата, он се од стрељања дистанцира тиме што стоји са стране, нема никаквог удела у њему, држи пушку високо дигнуту увис. Каже «ако има правде нека одмах сине» **каже Биалик** «ако има правде нека одмах сине», ја мислим да је време према Александру Медићу и овде сине правда, време је, заиста је време.

Све вас цењено судско веће позивам да изрекнете ослобађајућу пресуду. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Окривљени пре него што вас чујемо, пошто морате да изађете, онда ћемо само укратко ове завршне речи.

У завршној речи заменик тужиоца предлаже да суд окривљеног огласи кривим и казни по закону налазећи да је изведеним доказима

утврђено да је окривљени извршио кривично дело онако како је то прецизирано 01.10.2008.године, предлаже да га суд осуди на казну по закону имајући у виду и казне које су изречене осталим учесницима овога догађаја, и у свему осталом онако како је то евидентирано употребом аудио визуелне технике у суду. Тужилац прилаже завршну реч у писменом облику.

Бранилац окривљеног, адв.Жељко Фајфрић, сматра да се тек од момента када је чуо пуцање на месту догађаја може говорити о умишљају окривљеног, а да његовог умишљаја нема, он је само пуки посматрач који чак није могао да нестане том приликом, ту се налазио и све би се одиграло и без њега. Никакву наредбу није добио нити му је пренета, па како нема доказа да је ово дело извршио предлаже да га суд ослободи од оптужбе.

У завршној речи окр. Медић Александар:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите дођите овде.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Поштовани суде желим још једном да кажем да се слажем са завршном речју мог браниоца и желим да додам да ја стварно, заиста сам то јутро спавао када се десио тај критични догађај, и да ме је војник пробудио да идем на задатак. Заиста, заиста ја нисам знао шта ће се десити до самог стрељања. Наиме, овде чујем да тужилац помиње пушка у руци, моја пушка, ја сам већ рекао у претходном процесу била би о рамену окачена, да смо имали ременике сигурно би била о рамену окачена, а с пушком се увек помиње пушка у руци, где у рату без пушке, где без пушке у рату и ко иде у рат без пушке било где. И желим да кажем још ово кратко онако како сам ја поступио да су сви учесници поступали, можемо мене називати плашљив и да сам знао и ово и оно, сигурно би ти људи данас били живи. Толико.

Придржујући се у свему у завршној речи свога браниоца, посебно наводи да он није знао уопште шта ће се догодити, те да би цивили сигурно данас били живи да су сви поступили као и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још неко нешто хоће да дода? Не.

Главни претрес је ДОВРШЕН.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објавићемо пресуду у 14,00 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остаћете тако да вам прочитамо пресуду.

Суд је након већања и гласања донео

ПРЕСУДУ

опт.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР са подацима као у списима,

КРИВ ЈЕ

Што је:

Неутврђеног дана током јула месеца '95.године, за време грађанског рата у тадашњој Републици Босни и Херцеговини, вођеног између припадника оружаних снага српске, хрватске и муслиманске националности на месту званом «Годињске Баре» у близини Трнова, као припадник паравојне формације «Шкорпиони», које је формирало предузеће «Нафтна индустрија Републике Српске Крајине», ради чувања нафтних бушотина у Селу Ђелетовци и околини, а војно деловала у саставу војске Републике Српске Крајине, кршећи правила Међународног права и то члана 3 став 1 тачка 1-а, IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године ратификоване од Народне Скупштине ФНРЈ «Службени лист ФНРЈ» 24/50 и противно члану 4 став 2-а и члану 13 II Допунског протокола уз ову конвенцију, са умишљајем помогао припадницима своје јединице Слободану Медићу, Пери Петрашевићу, Браниславу Медићу, против којих је кривични поступак окончан правноснажном пресудом Већа за ратне злочине Окружног суда у Београду К.В. 6/2005 од 10.04.2007. године, Момић Милораду против кога је кривични поступак раздвојен, Слободану Давидовићу који је осуђен правоснажном пресудом Жупанијског суда у Загребу, К.РЗ. 1/05 од 28.12.2005. године, и другим припадницима исте јединице, да лише живота шест заробљених лица муслиманске националности и то: Фејзић Сафета рођеног 1978. године, Алиспахић Азмира рођеног 1978. године, Салкић Сидика рођеног 1959. године, Ибрахимовић Смаила рођеног 1960. године, Салиховић Дину рођеног 1979. године и Делић Јусу рођеног 1970. године, тако што је поступајући по наређењу Слободана Медића, команданта поменуте јединице, да се у близини борбеног положаја, на месту где је раније било борбених дејстава стрељају заробљена лица и то тако да се представи да

су у тим дејствима погинула, са аутоматском пушком у руци заједно са Пером Петрашевићем, Милорадом Момићем и Слободаном Давидовићем, који су сви имали пушке аутоматске, учествовао у превозењу заробљених лица камионом којим је управљао Бранислав Медић од Трнова до места у близини одређеног за стрељање, затим, по искрцају заробљених лица којима је било наређено да легну на земљу, заједно са наведеним припадницима јединице, држећи и даље аутоматску пушку у рукама чувао заробљена лица да не побегну, те потом са истим саучесницима, и са Браниславом Медићем и двојицом НН припадника јединице, који су били наоружани аутоматским пушкама, спровео заробљена лица од тог места до спаљене викендице Звиздић Хасана, те на крају код викендице стајао са аутоматском пушком у руци док су Пера Петрашевић, Бранислав Медић, Милорад Момић, Слободан Давидовић и НН припадници јединице стрелили четворицу заробљених лица пуцајући им у леђа, те након што су преостала два заробљена лица пренела лешеве стрелианих до куће и њих стрелили, док су лежали лицем према земљи у унутрашњости спаљене викендице, пуцајући им у леђа и главу, након чега су лешеве побијених, од стране НН лица, касније, поливени бензином и спаљени,

-чиме је извршио кривично дело ратног злочина против цивилног становништва помагањем из члана 142 став 1 у вези члана 24 Кривичног закона Југославије.

Па га суд на основу одредби члана 5, 33, 38, 41 и 50, као и ове одредбе КЗ СРЈ,

О С У Ђ У Ј Е

На казну затвора у трајању од 5 (пет) година.

У коју му урачунава време које је провео у притвору од 01.06.2005. године када је лишен слободе до 10.04.2007.године, када му је притвор укинут.

Окривљени се обавезује да плати на име паушала суду 20.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде, као и да плати трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити накнадно посебним решењем, сходно члану 194 став 2.

На основу члана 206 ЗКП-а, оштећени се упућују на парницу ради остваривања имовинско правног захтева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите молим вас. Најкраће образложење које ја могу да вам дам за овакву одлуку суда то је да је окривљени овде давајући своју одбрану током читавог поступка пробао да нам докаже следеће ствари, да он није примио наредбу, да уопште није знао шта ће се десити, о чему се ради и да је тек како је и бранилац данас потенцирао у завршној речи када је чуо пуцњаву схватио шта ће се десити и схватио да ће ови заробљени цивили бити убијени али да тада међутим ништа није могао да предузме, све би се десило и без његове било какве интервенције и како је раније наводио и он би сам ризиковао у тој ситуацији да се супротставио, ризиковао да се и њему деси исто то што и овим цивилима. Међутим, суд овакву одбрану није прихватио јер налази да како је она уперена на избегавање кривичне одговорности, тако је она супротна изведеним доказима. Несумњиво је утврђено и сам окривљени каже произилази из ВХС снимка да је он у превозу учествовао, био је у том камиону, односно кошу камиона или приколице, да је био на месту где се све ово десило и да су се заробљеници искрцали из камиона, да је стајао поред њих као и сви други припадници, те је затим ове заробљенике спровео до викендице и да је био ту присутан када су они лишени живота.

Суд налази да је на овај начин окривљени помогао осталим припадницима да ова лица лише живота и да је ове радње извршио умишљајно. Да то произилази из начина на који је он примио наредбу, суд налази да је он примио наредбу из исказа Пере Петрашевића, из околности на који су се начин издавале наредбе тој јединици, из чињенице да је и сведок Пера Петрашевић каже да није било ситуације да се само једној особи посебно обезбеђењу каже шта ће да се ради и какав је задата, па да је овом приликом окривљени знао шта ће да се ради. Из понашања окривљеног које произилази из ВХС снимка такође се види по оцени суда да је он знао шта треба да ради и шта да предузме на једном месту он иде на челу колоне, и спроводи ова заробљена лица. Поред тога сви остали припадници јединице како то произилази из снимка, како произилази из осталих доказа, из пресуде, знају шта ће да се догоди, шта ће да се ради, то зна чак и овај сниматељ, Бранислав Медић, наређује например да се изађе из камиона, Милорад Момић против кога је поступак раздвојен према речима овде сведока Пере Петрашевића наређује тамо да двојица заробљеника легну са стране док ће ова четворица да буду убијена, и потпуно је по оцени суда неоснована и неистинита тврдња окривљеног да управо он и само он није знао шта ће да се деси. Посебан положај и његов однос са командантом такође по оцени суда указује на то да њега његов кум и командант никако не би послао да ради нешто а да он не зна где иде и шта ће да ради.

Однос окривљеног према овом делу и чињеницу да се он није успротивио, јер није могао, јер би се све десило и без њега и јер би можда и сам себе изложио некој опасности, суд не прихвата јер налази да окривљени само овде пред нама изражава негодовање док међутим његово понашање чињеница да како сам каже у јединици је остао до '96. кад се она расформирала, да је касније са том јединицом учествовао у операцијама и на Косову, указују на то да он заиста никакво негодовање није изражавао тада, не

само због догађаја него и због чињенице коју нам представља да је наводно ишао негде а да није знао шта ће се десити и шта треба да ради. Тако је суд нашао да је окривљени поступајући умишљајно помогао осталим припадницима јединице да ове цивиле лише живота и његове радње квалификовао као кривично дело ратног злочина, имајући у виду да је дело извршено у време не међународног оружаног сукоба, што је овде било неспорно, као и имајући у виду чињеницу да ова лица односно цивили уживају заштиту према Женевским конвенцијама и II Допунском протоколу. Поред тога одмеравајући казну, суд је ценио са једне стране околности под којима је дело извршено, чињеницу да су оштећена лица, односно погинула лица изложена додатним патњама на тај начин што су у ситуацији када су везани изложени понижењу и разговору о неким стварима које у тој ситуацији нису примерене. Суд је ценио животну доб убијених цивила и чињеницу да су одређени били стари 16, односно 16 година, с друге стране суд је имао у виду и одредбе члана 24 које налажу да се помагач блаже казни, па је стога нашао да казном затвора у трајању од 5 година може да се оствари сврха кажњавања и сврха кривичних санкција.

Одлука о паушалу је одлука која се односи на овде трошкове суда и трошкове вођења поступка.

Одлука о трошковима биће донета накнадно када суд добије све податке.

И то је отприлике то што сам имала да вам кажем.

Имате право жалбе против ове одлуке у року од 15 дана од када будете примили писмени отправак.

Хвала вам.

Записничар

Председник већа-судија